

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (pierwsza izba)
z dnia 27 września 2006 r.*

W sprawie T-204/03

Haladjian Frères SA, z siedzibą w Sorgues (Francja), reprezentowana przez
adwokata N. Coutrelisa,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez A. Whelana i O. Beynet,
działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokata
D. Waelbroecka,

strona pozwana,

popieranej przez

Caterpillar, Inc., z siedzibą w Peoria, Illinois (Stany Zjednoczone),

* Język postępowania: francuski.

Caterpillar Group Services SA, z siedzibą w Charleroi (Belgia),

początkowo reprezentowane przez N. Levy'ego, solicitor, i S. Kingston, barrister,
a następnie przez M. Levy'ego i adwokata T. Grafa,

interwencji,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia
1 kwietnia 2003 r. oddalającej skargę dotyczącą domniemanych naruszeń art. 81 WE
i 82 WE, złożoną do Komisji przez Haladjian Frères SA przeciwko Caterpillar, Inc.,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(pierwsza izba),

w składzie: R. García-Valdecasas, prezes, J.D. Cooke i V. Trstenjak, sędziowie,
sekretarz: K. Pocheć, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 28 marca
2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw skargi

A — *Sporne spółki*

- ¹ Skarżąca, która jest autorem skargi złożonej do Komisji, jest przedsiębiorstwem francuskim importującym i sprzedającym w Europie i w Afryce części zamienne do maszyn budowlanych. Jej główne źródła zaopatrzenia znajdują się w Unii Europejskiej i w Stanach Zjednoczonych.
- ² Spółka, której dotyczy skarga złożona do Komisji — Caterpillar, Inc. — jest przedsiębiorstwem amerykańskim, które produkuje i sprzedaje maszyny budowlane oraz odpowiednie części zamienne. Sprzedaż w Europie i w Afryce odbywa się za pośrednictwem szwajcarskiej spółki zależnej, zwanej Caterpillar Overseas. W 1990 r. Caterpillar Overseas utworzyła belgijską spółkę zależną, zwaną Caterpillar Export Services (CES), w celu zarządzania i kontroli eksportu części zamiennych, które zostały wyprodukowane przez Caterpillar, z jednej strefy geograficznej do drugiej.

B — *Postępowania administracyjne*

1. *Postępowanie otwarte przez Komisję przeciwko Caterpillar*

- 3 W 1963 r. Caterpillar zgłosiła Komisji standardowe porozumienie w sprawie dystrybucji swoich produktów w Europie. To zgłoszenie było kilkakrotnie uaktualniane, w szczególności w 1983 r. i w 1992 r. Począwszy od 1990 r., a więc jeszcze przed wniesieniem skargi przez Haladjian w październiku 1993 r., inni odsprzedawcy części zamiennych wnieśli skargi do Komisji przeciwko Caterpillar.
- 4 W następstwie skarg złożonych do Komisji, w dniu 12 maja 1993 r. skierowała ona do Caterpillar pismo w sprawie przedstawienia zarzutów (zwane dalej „pismem w sprawie przedstawienia zarzutów”), w którym zarzucono temu przedsiębiorstwu pobieranie prowizji od usług w zakresie sprzedaży poza określonym terytorium, praktykowanie dyskryminacyjnych cen oraz zakazanie odsprzedawcom sprzedaży, jeśli wydawało się, że mają zamiar eksportować.
- 5 W dniu 27 sierpnia 1993 r. Caterpillar ustosunkowała się do pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, kwestionując występowanie wszystkich spornych naruszeń.

2. *Postępowanie wszczęte w następstwie skargi złożonej do Komisji przez Haladjian*

- 6 W dniu 18 października 1993 r. skarżąca złożyła do Komisji wniosek na mocy art. 3 rozporządzenia Rady EWG nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r. pierwszego rozporządzenia

wprowadzającego w życie art. [81] i [82] Traktatu (Dz.U. 1962, 13, str. 204), dotyczący domniemanych naruszeń wspomnianych przepisów, popełnionych przez Caterpillar (zwany dalej „skargą złożoną do Komisji”).

- 7 W dniu 25 stycznia 1994 r. Caterpillar przedstawiła swoje uwagi w odniesieniu do skargi złożonej do Komisji.
- 8 W dniu 23 maja 1994 r. Haladjian wyraziła swoje zdanie w odniesieniu do uwag oraz odpowiedzi Caterpillar na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów.
- 9 W ramach dochodzenia Komisja skontrolowała w dniach 6 i 7 lipca 1995 r. niektórych europejskich dystrybutorów Caterpillar. Podobnie we wrześniu 1995 r., a następnie w lutym 1996 r. Komisja skierowała do europejskich dystrybutorów Caterpillar różne żądania dotyczące przedstawienia informacji, na które ostatnie odpowiedzi uzyskała w kwietniu 1996 r.
- 10 Haladjian także skierowała do Komisji kilka pism w celu poinformowania jej o nowych dokumentach. W szczególności w dniu 11 sierpnia 2000 r. przekazała ona Komisji pismo, w którym streściła wszystkie elementy skargi złożonej do Komisji, załączone do akt sprawy.
- 11 W dniu 19 lipca 2001 r. Komisja skierowała do skarżącej pismo na mocy art. 6 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2842/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. w sprawie przesłuchania stron w określonych procedurach na podstawie art. [81] i [82] traktatu WE (Dz.U. L 354, str. 18), powiadamiając ją o zamiarze oddalenia skargi złożonej do Komisji (zwane dalej „pismem na mocy art. 6”).

- 12 W dniu 22 października 2001 r. skarżąca poinformowała Komisję o swoich uwagach w odniesieniu do pisma na mocy art. 6.
- 13 Decyzją z dnia 1 kwietnia 2003 r. Komisja formalnie oddaliła skargę do niej złożoną (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”).
- 14 Pismem z dnia 8 maja 2003 r. Komisja wskazała Caterpillar, że po przeanalizowaniu jej odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów i zebranych informacji postanowiła wycofać zarzuty i umorzyć postępowanie.

Postępowanie i żądania stron

- 15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 czerwca 2003 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 16 W piśmie z dnia 2 października, które zostało uzupełnione w dniu 16 października 2003 r., Caterpillar i Caterpillar Group Services wniosły o dopuszczenie ich do udziału w sprawie w charakterze interwenientów na poparcie żądań Komisji.
- 17 Postanowieniem prezesa piątej izby Sądu z dnia 5 grudnia 2003 r. Caterpillar i Caterpillar Group Services zostały dopuszczone do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania Komisji, a wniosek o zastosowanie poufności został przyjęty.

- 18 Caterpillar i Caterpillar Group Services (zwane dalej „Caterpillar”) złożyły wniosek interwencyjny w dniu 2 lutego 2004 r. W dniach 22 i 20 kwietnia 2004 r. skarżąca i Komisja przedstawiły swoje uwagi w odniesieniu do wniosku interwencyjnego.
- 19 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (pierwsza izba) postanowił otworzyć procedurę ustną i w ramach środków organizacji postępowania zapytał Komisję o to, jak zakończyło się postępowanie wszczęte przeciwko Caterpillar w następstwie pisma o przedstawieniu zarzutów. Pismem z dnia 8 marca 2006 r., wpisanym do rejestru w sekretariacie Sądu w dniu 10 marca 2006 r., Komisja odpowiedziała na pytanie Sądu.
- 20 Na rozprawie w dniu 28 marca 2006 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.
- 21 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania,
 - obciążenie interwenientów ich własnymi kosztami, a także kosztami poniesionymi przez nich w związku z ich interwencją.

22 Komisja wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi,

- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

23 Interwienienci wnoszą do Sądu o:

- oddalenie skargi;

- obciążenie skarżącej poniesionymi przez nią kosztami postępowania.

Co do prawa

A — Uwagi wstępne dotyczące zakresu zobowiązań, które ciążą na Komisji podczas rozpatrywania skargi dotyczącej naruszenia art. 81 WE i 82 WE

24 Na samym początku główne strony przedstawiają zobowiązania, które ciążą na Komisji przy rozpatrywaniu skargi do niej złożonej, następnie przeprowadzają analizę co do wymaganego od tej instytucji w tym kontekście stopnia udowodnienia i uzasadnienia oraz omawiają zakres kontroli Sądu w przypadku skargi na decyzję o oddaleniu skargi złożonej do Komisji.

- 25 Sąd zwraca uwagę na wstępie, że w zaskarżonej decyzji stwierdzono, po przeprowadzeniu analizy możliwości zastosowania art. 81 ust. 1 WE i możliwości zastosowania art. 82 WE, że informacje przedstawione przez Haladjian w trakcie postępowania administracyjnego, w szczególności w odpowiedzi na pismo na mocy art. 6, „nie pozwalają na uznanie wniosku lub podjęcie działań w sprawie [skargi]” i w konsekwencji ją oddała. W tym kontekście należy przypomnieć, jakie prawa przysługują podmiotowi składającemu skargę do Komisji i zobowiązania Komisji w przypadku oddalenia tej skargi, w której podniesiono występowanie naruszeń art. 81 WE i 82 WE.
- 26 Zatem podmiotowi składającemu skargę do Komisji przysługuje prawo do bycia poinformowanym i przedstawienia swojego stanowiska w przedmiocie przyczyn oddalenia jego skargi rozważanych przez Komisję, zanim wydana zostanie przez tę instytucję decyzja idąca w tym kierunku. W istocie rozporządzenia nr 17 i 2842/98, które mają zastosowanie do niniejszego przypadku, przyznają prawa proceduralne osobom, które wniosły do Komisji skargę na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 17. Wśród tych praw znajdują się prawa przewidziane w art. 6 rozporządzenia nr 2842/98, w związku z którymi jeśli Komisja stwierdza, że na podstawie posiadanych przez nią informacji nie ma wystarczających podstaw do uznania wniosku lub do podjęcia działań w sprawie skargi złożonej do Komisji, powiadamia podmiot składający skargę o przyczynach oddalenia i określa dzień, do którego podmiot składający skargę może podać do wiadomości swoje stanowisko na piśmie.
- 27 Jednakże ani rozporządzenie nr 17, ani rozporządzenie nr 2842/98 nie zawierają wyraźnych przepisów dotyczących tego, jaki bieg należy nadać skardze co do meritum i ewentualnych obowiązków dochodzeniowych Komisji w związku z jej rozpatrywaniem (wyrok Sądu z dnia 18 września 1992 r. w sprawie T-24/90 *Automec przeciwko Komisji*, Rec. str. II-2223, pkt 72). W tej kwestii należy wskazać, że Komisja nie ma obowiązku wszczynania postępowań zmierzających do ustalenia ewentualnych przypadków naruszenia prawa wspólnotowego (zob. analogicznie wyrok Trybunału z dnia 14 lutego 1989 r. w sprawie 247/87 *Star Fruit przeciwko Komisji*, Rec. str. 291, 301) i że uprawnienia przyznane podmiotom składającym skargi do Komisji w rozporządzeniach nr 17 i nr 2842/98 nie obejmują uprawnienia do uzyskania ostatecznej decyzji dotyczącej wystąpienia zarzucanego naruszenia bądź braku takiego naruszenia (wyrok Trybunału z dnia 18 października 1979 r. w sprawie 125/78 *GEMA przeciwko Komisji*, Rec. str. 3173, pkt 17 i 18).

- 28 Na podstawie zasad, które zostały uznane w orzecznictwie, skoro Komisja nie ma obowiązku rozstrzygać kwestii wystąpienia naruszenia bądź braku takiego naruszenia, nie może być zobowiązana do wszczęcia dochodzenia, ponieważ jego przedmiotem musiałoby być poszukiwanie materiału dowodowego dotyczącego wystąpienia bądź braku naruszenia, czego nie jest zobowiązana stwierdzić (wyrok w sprawie *Automec przeciwko Komisji*, przywołany powyżej, pkt 76). Ponadto, nawet jeśli takie dochodzenie zostało wszczęte, żaden przepis prawa wtórnego nie przyznaje podmiotowi składającemu skargę prawa do zobowiązania Komisji do kontynuowania postępowania aż do chwili wydania ostatecznej decyzji stwierdzającej występowanie zarzucanego naruszenia lub jego brak (wyrok Trybunału z dnia 17 maja 2001 r. w sprawie C-449/98 P *CIEC przeciwko Komisji*, Rec. str. I-3875, pkt 35). Uprawnienia dyskrecjonalne Komisji w ramach badania skarg złożonych do Komisji nie zależą bowiem od stopnia zaawansowania postępowania w sprawie (wyrok w sprawie *CIEC przeciwko Komisji*, przywołany powyżej, pkt 37).
- 29 W tym kontekście Sąd orzekł, że jeśli Komisja postanowi nadać bieg złożonej do niej skardze, to gdy nie istnieją należycie uzasadnione przyczyny, musi tego dokonać z wymaganą starannością, powagą i rozważą, tak aby móc ocenić z pełną znajomością stanu rzeczy okoliczności faktyczne i prawne poddane jej ocenie przez podmioty składające skargę (wyrok Sądu z dnia 29 czerwca 1993 r. w sprawie T-7/92 *Asia Motor France i in. przeciwko Komisji*, Rec. str. II-669, pkt. 36 oraz wyrok z dnia 21 marca 2001 r. w sprawie T-206/99 *Métropole Télévision przeciwko Komisji*, Rec. str. II-1057, pkt 59).
- 30 W świetle tych rozważań Sąd musi sprawdzić, czy zaskarżona decyzja oddalająca skargę zawiera odpowiednią analizę okoliczności faktycznych i prawnych, które zostały poddane ocenie Komisji w ramach postępowania administracyjnego. W tym względzie należy przypomnieć, że kontrola sądowa aktów Komisji, polegająca na złożonych ocenach ekonomicznych, tak jak ma to miejsce w przypadku zarzucanych naruszeń art. 81 i 82 WE, sprowadza się do weryfikacji zachowania przepisów proceduralnych i przepisów dotyczących uzasadnienia oraz prawidłowości ustaleń faktycznych, braku oczywistego błędu w ocenie i nadużycia władzy (wyrok Trybunału z dnia 17 listopada 1987 r. w sprawach połączonych 142/84 i 156/84 *BAT i Reynolds przeciwko Komisji*, Rec. str. 4487, pkt 62 oraz wyrok z dnia 15 czerwca 1993 r. w sprawie *Matra przeciwko Komisji* C-225/91, Rec. str. I-3203, pkt 23 i 25; wyrok w sprawie *Asia Motor France i in. przeciwko Komisji*, przywołany powyżej, pkt 33).

B — *Ogólne przedstawienie „systemu CES”, zastrzeżeń Haladjian i zaskarżonej decyzji*

- 31 Skarga złożona do Komisji przez Haladjian dotyczy zmian wniesionych przez Caterpillar do jej systemu sprzedaży części zamiennych od 1982 r. w celu ograniczenia w Europie równoległego importu ze Stanów Zjednoczonych.

1. *Opis systemu CES*

- 32 W celu sprzedaży swoich produktów Caterpillar podzieliła świat na kilka stref geograficznych, w tym na strefę obejmującą Stany Zjednoczone, strefę WE/EFTA i Afrykę oraz powierzyła sprzedaż swoich maszyn budowlanych oraz odpowiednich części zamiennych 181 niezależnym dystrybutorom, którzy prowadzili działalność w 160 krajach. Dystrybutorzy Caterpillar w strefie WE/EFTA nie mieli wyłączności na sprzedaż w obrębie przydzielonego im terytorium. W ten sposób Caterpillar ma dwóch dystrybutorów we Włoszech (w tym Maia), dwóch dystrybutorów w Zjednoczonym Królestwie (w tym Leverton) i jednego we Francji (Bergerat).
- 33 Caterpillar nie narzuca swoim dystrybutorom ceny sprzedaży. Każdy z nich ma prawo ustalania ceny z uwzględnieniem ceny zakupu, wahań kursu wymiany walut, kosztów sprzedaży i lokalnych warunków konkurencji. Według informacji uzyskanych w trakcie postępowania administracyjnego ceny praktykowane przez dystrybutorów amerykańskich są niższe od cen praktykowanych przez dystrybutorów europejskich, które z kolei są niższe od cen praktykowanych przez dystrybutorów afrykańskich. Ceny praktykowane przez dystrybutorów europejskich różnią się także znacznie w zależności od kraju.

- 34 Aż do 1982 r. Caterpillar nie narzucała żadnych ograniczeń dotyczących zaopatrzenia w części zamiennie w różnych strefach geograficznych. Także zaopatrzenie odsprzedawców i użytkowników części zamiennych wewnątrz tej samej strefy geograficznej (takiej jak WE/EFTA) nie było poddane żadnym ograniczeniom. W 1982 r. Caterpillar stwierdziła, że wielu odsprzedawców korzysta z różnic cenowych pomiędzy strefami geograficznymi, aby prowadzić duży import z jednej strefy do drugiej. Zdaniem Caterpillar te transfery zagrażały rentowności dystrybutorów, którzy poczynili znaczne inwestycje w celu zapewnienia skutecznej i konkurencyjnej dystrybucji maszyn budowlanych.
- 35 Począwszy od 1982 r. Caterpillar postanowiła ograniczyć sprzedaż części zamiennych w różnych strefach geograficznych (zwaną dalej „sprzedażą międzystrefową”). W ten sposób pismem z dnia 24 września 1982 r. Caterpillar poinformowała swoich amerykańskich dystrybutorów, że części zamiennie nie mogą być sprzedawane odsprzedawcy, który następnie eksportuje je z tego kraju. Podobnie pismem z dnia 15 grudnia 1982 r. Caterpillar poinformowała swoich dystrybutorów europejskich, że wspomniane części nie mogą być odsprzedawane odsprzedawcy w celu dalszego eksportu poza Stany Zjednoczone lub kraje strefy WE/EFTA.
- 36 Ponieważ nie zastosowano się do wskazówek, w piśmie z dnia 2 lutego 1990 r. Caterpillar poinformowała swoich światowych dystrybutorów o powstaniu Caterpillar Export Services (CES), której zadaniem miało być zarządzanie i kontrola sprzedaży międzystrefowej (zwanego dalej „systemem CES”). Caterpillar powiadomiła także swoich dystrybutorów o uaktualnianej okresowo liście odsprzedawców, którzy dokonywali sprzedaży międzystrefowej, w celu zwrócenia ich uwagi i zachęcenia ich do sprawdzenia miejsca docelowego zamówionych części (zwanej dalej „listą odsprzedawców międzystrefowych”). Według zaskarżonej decyzji wspomniana procedura sprawdzania miejsca docelowego części zamiennych jest jednak pozostawiona decyzji samego dystrybutora.
- 37 Na podstawie systemu CES części zamiennie produkowane przez Caterpillar są sprzedawane zgodnie z następującymi zasadami.

- 38 Po pierwsze, użytkownik końcowy może bez ograniczeń kupować części zamienne Caterpillar na terenie całej Europy lub w innych strefach geograficznych.
- 39 Po drugie, odsprzedawca europejski może kupować części zamienne w celu ich odsprzedaży w państwach strefy WE/EFTA od każdego dystrybutora z krajów tej strefy. W ten sposób powinien być w stanie utworzyć zapas tych części. System CES nie ma zastosowania do odsprzedawcy europejskiego, który kupuje w kraju strefy WE/EFTA w celu odsprzedaży w innym państwie tej strefy.
- 40 Po trzecie, odsprzedawca europejski, który zaopatruje się w Stanach Zjednoczonych w celu sprzedaży w strefie WE/EFTA ciągle może kupować części zamienne od amerykańskich dystrybutorów Caterpillar, ale pod warunkiem zachowania procedury, która składa się z dwóch zasadniczych aspektów. Z jednej strony odsprzedawca europejski musi zgłosić do CES, dla którego klienta europejskiego kupuje części, w celu uzyskania kodu klienta. Z drugiej strony dystrybutor amerykański musi zgłosić Caterpillar, że składa zamówienie na części dla odsprzedawcy europejskiego w celu ich dalszego eksportu do strefy WE/EFTA. Caterpillar pobiera zatem od tego dystrybutora cenę wyższą o mniej więcej 10% w stosunku do ceny normalnie pobieranej za części przeznaczone na rynek amerykański (zwaną dalej „ceną dystrybutorów amerykańskich”). Zdaniem Caterpillar tę podwyżkę uzasadnia chęć przeniesienia części zysku powstałego w związku z tą operacją na dystrybutora usytuowanego w Europie, na którym spoczywa obowiązek serwisu danej maszyny budowlanej. Jednak dystrybutor amerykański ma swobodę w ustalaniu ceny dla odsprzedawcy europejskiego.
- 41 Taka sama procedura ma zastosowanie, w przypadku gdy odsprzedawca europejski zamierza dokonywać zakupu w Europie w celu odsprzedaży w Afryce.

2. Przedstawienie zastrzeżeń Haladjian

42 W skardze złożonej do Komisji, uzupełnionej w szczególności pismem z dnia 11 sierpnia 2000 r., zawierającym streszczenie, Haladjian podnosi, że krytykowane praktyki stanowią naruszenia art. 81 WE i 82 WE. Jej zdaniem w szczególności system CES jest jako taki porozumieniem pomiędzy przedsiębiorstwami w rozumieniu art. 81 WE, a zasady jego wdrożenia, w szczególności w stosunku do Haladjian, mogą ograniczać konkurencję we Wspólnocie. Haladjian podnosi, że Caterpillar zakazuje swoim dystrybutorom sprzedaży międzystrefowej — przykładowo eksportu części zamiennych ze Stanów Zjednoczonych do strefy WE/EFTA — oraz sprzedaży odsprzedawcom części zamiennych, mających siedzibę w innych państwach strefy WE/EFTA (zwanej dalej „sprzedażą wewnątrzwspólnotową”) — przykładowo z Włoch do Francji.

43 Jeśli chodzi o sprzedaż międzystrefową, Haladjian uważa, że ograniczenie jej zakupów w Stanach Zjednoczonych do części, które zlecił jej rzeczywiście klient europejski, przeszkadza jej w zaopatrzeniu rynku europejskiego w zadowalający sposób, pozbawiając ją możliwości posiadania wystarczającego zapasu części zamiennych oraz zakłóca konkurencję. Haladjian utrzymuje także, że podwyżka o 10% ceny dla dystrybutorów amerykańskich w przypadku sprzedaży przeznaczonej na eksport stanowi ograniczenie konkurencji mające wpływ na handel między państwami członkowskimi.

44 Jeśli chodzi o sprzedaż wewnątrzwspólnotową, Haladjian podnosi, że Caterpillar i jej europejscy dystrybutorzy zakazują wszelkiego równoległego transportu pomiędzy państwami członkowskimi Wspólnoty, co narusza konkurencję i wpływa na wymianę handlową.

3. Zaskarżona decyzja i skarga Haladjian

45 Po opisanii systemu CES i przedstawieniu wyników starannie przeprowadzonego dochodzenia w celu sprawdzenia zasadności zarzutów Haladjian, zaskarżona decyzja

wskazuje, dlaczego Komisja uważa, iż zebrane informacje nie pozwalają nadać dalszego biegu skardze złożonej do Komisji. Ocena prawna Komisji odróżnia sprzedaż międzystrefową, realizowaną w ramach systemu CES, od sprzedaży wewnątrzspółnotowej.

- 46 W ramach badania „możliwości zastosowania art. [81 ust. 1 WE] do porozumień i praktyk uzgodnionych dotyczących [sprzedaży międzystrefowej]” zaskarżona decyzja wskazuje, że system CES nie izoluje rynku wspólnotowego, ponieważ faktycznie ani prawnie nie zakazuje konkurencji przy użyciu części importowanych po cenach niższych od cen europejskich. Decyzja wskazuje w tym względzie, że z jednej strony w strefie WE/EFTA odsprzedawcy europejscy mogą swobodnie i bez żadnych ograniczeń zaopatrywać się u dystrybutorów usytuowanych w tej strefie i z drugiej strony, że ci odsprzedawcy mogą nadal zaopatrywać się w Stanach Zjednoczonych w ramach systemu CES (zaskarżona decyzja pkt 7.2, akapit czwarty).
- 47 Wprawdzie zaskarżona decyzja wskazuje, że to źródło zaopatrzenia jest ograniczone wymogiem zgłoszenia użytkowników końcowych części, ale ten wymóg nie może znacznie ograniczać handlu pomiędzy Stanami Zjednoczonymi i Europą oraz wpływać na konkurencję wewnątrzspółnotową, co potwierdza fakt, że import ze Stanów Zjednoczonych jest nadal możliwy i rentowny i że w konsekwencji rynek europejski nie jest podzielony, i że Haladjian może nadal korzystać w praktyce z tego alternatywnego źródła (zaskarżona decyzja, pkt 7.2, akapit czwarty oraz pkt 7.2, wniosek, tiret pierwsze).
- 48 Podobnie zaskarżona decyzja wskazuje, że różnica 10% pomiędzy cenami dla dystrybutorów amerykańskich a cenami stosowanymi w przypadku sprzedaży międzystrefowej jest niewielka w porównaniu do różnicy pomiędzy amerykańskimi i europejskimi cenami części zamiennych i neutralna, jeśli chodzi o konkurencję pomiędzy odsprzedawcami na rynku europejskim. W konsekwencji wpływ, jaki ta podwyżka cen mogłaby mieć na konkurencję ze strony odsprzedawców, którzy importują ze Stanów Zjednoczonych, w stosunku do oficjalnych dystrybutorów w krajach WE/EFTA, jest niewielki (zaskarżona decyzja, pkt 7.2, akapit czwarty i pkt 7.2, wniosek, tiret pierwsze).

49 W ramach badania „możliwości zastosowania art. [81 ust. 1 WE] do [sprzedaży wewnątrzspółnotowej]” zaskarżona decyzja wskazuje, biorąc pod uwagę przedmiot skargi, że system CES nie zawiera żadnego ograniczenia konkurencji. Według decyzji system CES dotyczy jedynie sprzedaży międzystrefowej i nie podważa swobody zakupu i sprzedaży wewnątrz strefy WE/EFTA. Użytkownicy końcowi i odsprzedawcy europejscy mogą bez żadnych ograniczeń kupować części zamienne od każdego dystrybutora zatwierdzonego przez Caterpillar, usytuowanego w strefie WE/EFTA, pod warunkiem że zakupione przez odsprzedawców części są przeznaczone na rynki krajów znajdujących się w tej strefie (zaskarżona decyzja pkt 7.1).

50 Skarżąca przytacza zasadniczo trzy zarzuty w swojej skardze. Pierwszy zarzut oparty jest na występowaniu oczywistych błędów w ocenie faktów i błędów co do prawa w odniesieniu do możliwości zastosowania art. 81 ust. 1 WE do systemu CES. Drugi zarzut dotyczy występowania błędów co do prawa w odniesieniu do możliwości zastosowania art. 82 WE do systemu CES. Trzeci zarzut jest oparty na naruszeniu wymogów proceduralnych i praw podmiotu składającego skargę do Komisji.

C — W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na występowaniu oczywistych błędów w ocenie faktów i błędów co do prawa w odniesieniu do możliwości zastosowania art. 81 ust. 1 WE

51 Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja zawiera liczne oczywiste błędy w ocenie faktów przedstawionych Komisji w ramach postępowania administracyjnego, które doprowadziły do błędów co do prawa dotyczących oceny i kwalifikacji porozumień i spornych praktyk w świetle art. 81 WE.

1. *W przedmiocie zastrzeżeń dotyczących systemu CES*

52 Skarżąca utrzymuje na wstępie, że w zaskarżonej decyzji niesłusznie odmówiono stwierdzenia, że system sam CES stwarza przeszkody w handlu pomiędzy państwami członkowskimi z uwagi na podwyżkę cen praktykowanych wobec dystrybutorów amerykańskich w przypadku sprzedaży międzystrefowej i ograniczenie zamówień złożonych przez odsprzedawców europejskich w Stanach Zjednoczonych tylko do części, które faktycznie zlecił im klient europejski. Haladjian przedstawia dalej trzy określone zastrzeżenia dotyczące listy odsprzedawców międzystrefowych, kontroli miejsca docelowego dla zakupów międzystrefowych i opóźnienia w przyznaniu kodów służących identyfikacji transakcji zrealizowanych w ramach systemu CES (zwanym dalej „kodami CES”).

a) *W przedmiocie wpływu ograniczeń sprzedaży międzystrefowej*

Argumenty uczestników

53 Skarżąca podnosi, że ogólnego charakteru systemu CES i ograniczeń, jakie on wprowadza dla sprzedaży międzystrefowych, nie da się oddzielić od jego aspektu wewnątrzspółnotowego, którego wpływ należy oceniać konkretnie, a nie abstrakcyjnie. Nie można zatem twierdzić, że system CES nie ma odczuwalnego wpływu na konkurencję we Wspólnocie, jeśli w zaskarżonej decyzji jest brak jakiegokolwiek analizy rynku właściwego. Podobnie twierdzenie, że import do Europy ze Stanów Zjednoczonych jest nadal możliwy i rentowny, co pozwala na to, by rynek europejski nie był podzielony (zob. zaskarżona decyzja, pkt 7.2, str. 25, tiret pierwsze), nie ma znaczenia dla wniosku o braku ograniczeń konkurencji w rozumieniu art. 81 WE.

54 W tym względzie skarżąca podkreśla, że w zaskarżonej decyzji nie wyciągnięto żadnego wniosku z tego, że różne rynki geograficzne są dokładnie podzielone, na co

wskazuje fakt, że odsprzedawcy nie mogą niezależnie dokonywać zakupów w Stanach Zjednoczonych w odróżnieniu od użytkowników końcowych, fakt że ona sama — jedyne źródło zaopatrzenia jakie istnieje we Wspólnocie — nie może gromadzić zapasów pochodzących ze Stanów Zjednoczonych oraz fakt, że jej udział w rynku we Francji znacznie zmniejszył się. Ten udział w rynku zmniejszył się z 30% w 1982 r. do 20% w 1993 r. i do poziomu poniżej 10% w 2003 r. Nastąpiło to na korzyść Bergerat, dystrybutora Caterpillar we Francji, znacznie przekraczając próg odczuwalności, określony przez orzecznictwo dla celów stosowania prawa wspólnotowego (wyrok Sądu z dnia 21 października 2003 r. w sprawie T-368/00 General Motors Nederland i Opel Nederland przeciwko Komisji, Rec. str. II-4491, pkt 153). Wspomniane zmniejszenie udziału w rynku wystarcza by wykazać, że występuje ograniczenie konkurencji w rozumieniu art. 81 WE. W świetle ewolucji tego udziału w rynku nie ma znaczenia, że liczba użytkowników końcowych, dla których Haladjian dokonuje zakupu w Stanach Zjednoczonych w ramach systemu CES, wzrosła w okresie pomiędzy 2001 a 2003 r. Poza tym musi być zbadany cały rynek, a nie tylko sama sytuacja podmiotu składającego skargę do Komisji. W sytuacji użytkownika końcowego poszukującego sprzedawcy, będącego w stanie szybko zapewnić mu części znajdujące się u niego na składzie, zakup dokonany w Stanach Zjednoczonych w ramach systemu CES nie stanowi skutecznego alternatywnego źródła zaopatrzenia.

55 Skarżąca podnosi także, że jedynym skutkiem podwyżki ceny dla amerykańskich dystrybutorów w przypadku eksportu do Europy nie jest jedynie podwyżka cen o 10%, jeżeli cena rzeczywiście pobierana może być niższa od ceny praktykowanej wobec dystrybutorów amerykańskich z uwagi na upusty przyznawane zwykle przez Caterpillar jej dystrybutorom. Tymczasem z wielu dokumentów przedstawionych przez Haladjian Komisji wynika, że Caterpillar nie przyznaje powszechnie rabatów dystrybutorom, którzy dokonują sprzedaży na eksport [zob. pismo Caterpillar do dystrybutorów amerykańskich z dnia 2 lutego 1990 r. oraz pismo Caterpillar skierowane do dystrybutorów detalicznych („sub-dealerzy”) z dnia 28 czerwca 1993 r.]. Zatem zwiększony koszt, jaki ponosi dystrybutor amerykański, a w konsekwencji odsprzedawca europejski oraz jego klient, może być o wiele wyższy niż koszt określony w zaskarżonej decyzji.

56 Komisja oraz Caterpillar wskazują, że import ze Stanów Zjednoczonych jest nadal możliwy i rentowny i że Haladjian ciągle jest alternatywnym źródłem zaopatrzenia dla użytkowników europejskich. Problemy przedstawione przez Haladjian nie mogą

zatem stanowić ograniczenia konkurencji w rozumieniu art. 81 ust. 1 WE, w szczególności w świetle kryteriów przedstawionych w wyroku Trybunału z dnia 28 kwietnia 1998 r. w sprawie C-306/96, Rec. str. I-1983, pkt 16 i 25, zgodnie z którym wpływ zarzucanych ograniczeń konkurencji na ciąg wymiany pomiędzy państwami członkowskimi nie może być nieznaczny, ale odczuwalny.

Ocena Sądu

57 Na wstępie należy wskazać, że system CES zakazuje sprzedaży międzystrefowej, chyba że odpowiada ona rzeczywistemu zapotrzebowaniu użytkownika, który dokonuje zlecenia na rzecz odsprzedawcy jako pośrednika, co w takim przypadku wymaga przedstawienia żądania poprzez system CES. W związku z tym nie ulega wątpliwości, że odsprzedawca europejski, jak Haladjian, nie może już kupować części zamiennych wyprodukowanych przez Caterpillar w Stanach Zjednoczonych na własny rachunek, w szczególności w celu stworzenia zapasu mogącego zaspokoić potrzeby jej klientów europejskich, tak jak mogło to odbywać się przed wprowadzeniem systemu CES. Ponadto w przypadku sprzedaży międzystrefowej cena praktykowana wobec dystrybutorów amerykańskich wzrasta o mniej więcej 10%, natomiast dystrybutor usytuowany w Stanach Zjednoczonych może bez ograniczeń ustalać cenę, jaką zamierza pobierać od odsprzedawcy europejskiego.

58 W tej sytuacji te ograniczenia sprzedaży międzystrefowej zostały zbadane przez Komisję w postępowaniach administracyjnych wszczętych w stosunku do Caterpillar i w następstwie skargi złożonej przez Haladjian do Komisji. W tym zakresie Caterpillar wskazała, że realny koszt zakupu maszyny budowlanej przypadał po połowie na cenę kupna maszyny, z jednej strony, i koszt części zamiennych oraz serwisu, z drugiej strony. W praktyce sprzedaż części zamiennych, bardziej niż sprzedaż maszyn budowlanych, pozwala dystrybutorom sprostąć kosztom utworzenia sieci dystrybucji. W tych warunkach Caterpillar chciała ustanowić system pozwalający na lepsze uwzględnienie interesów dystrybutorów, którzy muszą sprostąć zobowiązaniom, które nie ciążyą na odsprzedawcach działających

w charakterze równoległych importatorów części zamiennych, nie ponoszących kosztów związanych z dystrybucją maszyn budowlanych. Ten system jest zgodny z interesami klientów Caterpillar, którzy są zainteresowani korzystaniem z dobrej sieci dystrybucji w celu zapewnienia serwisu i naprawy ich maszyn. W trakcie rozprawy Caterpillar zaznaczyła, że chodziło o decydujący element jej polityki handlowej i że liczyła na jakość swojej sieci w celu konkurowania z innymi producentami maszyn budowlanych.

59 W tym kontekście należy ocenić sytuację Haladjian i innych niezależnych odsprzedawców. Haladjian nie może bowiem jedynie domagać się utrzymania korzystnej sytuacji, z której korzystała przed 1982 r., mogąc zaopatrywać się bez ograniczeń w Stanach Zjednoczonych, jeśli właśnie ta sytuacja mogła naruszać integralność i jakość światowej sieci dystrybucji Caterpillar i była przyczyną ustanowienia systemu CES. W tym względzie należy wskazać — jak uczyniono w zaskarżonej decyzji — że Haladjian ma nadal możliwość zaopatrywania się w Stanach Zjednoczonych, pod warunkiem jednak że przestrzega zasad systemu CES. Pozostała możliwość zaopatrzenia ma jak najbardziej znaczenie w zakresie, w jakim pozwala Caterpillar zaspokoić potrzeby niektórych swoich klientów, którzy chcą mieć możliwość korzystania ze innego źródła zaopatrzenia w części zamienne aniżeli źródło oferowane przez dystrybutora lokalnego.

60 W tym względzie z akt sprawy wynika, że u Haladjian można zaobserwować pewną dynamikę w odniesieniu do importu równoległego ze Stanów Zjednoczonych do strefy WE/EFTA, skoro całkowita liczba użytkowników końcowych, w związku z którymi jest ona zarejestrowana w CES dla celów sprzedaży międzystrefowej, wzrosła o ponad 20% pomiędzy 2001 a 2003 r., i że w tym okresie jej zakup w Stanach Zjednoczonych za pośrednictwem systemu CES wzrósł o prawie 40%. W ten sposób Haladjian dostosowała się do nowych reguł wprowadzonych przez system CES, a jeśli uznać za prawdziwe twierdzenie, że jest ona jedynym alternatywnym źródłem zaopatrzenia, które istnieje we Wspólnocie, to mogła rozszerzyć swoją działalność poza Francję, do innych państw członkowskich.

- 61 Jeśli chodzi o argument oparty na zmniejszeniu jej udziału w rynku we Francji, należy wskazać, że ten argument nie opiera się na danych mających wystarczającą moc dowodową, ponieważ jest on poparty porównaniem pomiędzy całkowitym obrotem Bergerat, która sprzedaje inne produkty aniżeli Caterpillar i oferuje więcej usług od Haladjian, a obrotem Haladjian, oraz że pierwotny udział w rynku Haladjian w 1982 r. („około jedna trzecia rynku”) jest ustalony w oparciu o nieformalny szacunek Bergerat dokonany w 1979 r. i przedstawiony pośrednio Haladjian w piśmie przekazanym jej przez dystrybutora kanadyjskiego w dniu 19 października 1981 r.
- 62 Jeśli chodzi o argument skarżącej, że jedynym skutkiem podwyżki ceny dla amerykańskich dystrybutorów w przypadku eksportu do Europy nie jest podwyżka o 10% cen praktykowanych wobec dystrybutorów amerykańskich, ponieważ cena rzeczywiście pobierana od klienta dystrybutora amerykańskiego może być niższa od tej ceny z uwagi na upusty przyznawane przez Caterpillar jej dystrybutorowi, należy stwierdzić — tak jak wskazano w zaskarżonej decyzji (pkt 5.1, akapit trzeci) — że Caterpillar nie bierze udziału w ustalaniu ostatecznej ceny sprzedaży stosowanej przez jej dystrybutorów amerykańskich przy sprzedaży międzystrefowej. W każdym razie skarżąca nie przedstawiła dowodu na poparcie swoich twierdzeń, że Caterpillar nie przyznaje powszechnie rabatów swoim dystrybutorom tylko z tego powodu, że sprzedaż odbywa się z przeznaczeniem na eksport, ani nie dowiodła, że duże różnice w cenach pomiędzy Stanami Zjednoczonymi i strefą WE/EFTA były zneutralizowane przez system CES do tego stopnia, że taki eksport stał się zasadniczo mniej interesujący pod względem handlowym, i to tym bardziej, że dystrybutorzy amerykańscy mogli bez ograniczeń przyznawać upusty kosztem własnej marży. W szczególności dwa pisma cytowane przez skarżącą w tej kwestii nie mają mocy dowodowej, ponieważ pierwsze z nich, a mianowicie pismo Caterpillar do dystrybutorów amerykańskich z dnia 2 lutego 1990 r., nie nawiązuje do kwestii rabatów, a drugie pismo, mianowicie pismo Caterpillar skierowane do dystrybutorów detalicznych z dnia 28 czerwca 1993 r., odnosi się do detalistów, których zadaniem jest zaopatrzenie klientów Caterpillar na poziomie lokalnym, a nie dokonywanie sprzedaży na eksport.
- 63 Z powyższych rozważań wynika, że Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, uznając, że środki dowodowe przedstawione przez skarżącą na poparcie ograniczeń związanych ze sprzedażą międzystrefową nie miały wystarczającej mocy dowodowej.

64 Inne poszczególne argumenty przedstawione przez skarżącą nie mogą podważyć tego wniosku.

b) W przedmiocie zastrzeżenia dotyczącego listy odsprzedawców międzystrefowych

65 Skarżąca podnosi, że wprawdzie lista odsprzedawców międzystrefowych nie dotyczy oficjalnie odsprzedawców, którzy zajmują handlem wewnątrzspółnotowym, jednak w rzeczywistości odsprzedawcy, którzy trudnią się lub są powołani do zajmowania się handlem wewnątrzspółnotowym w nieunikniony sposób znajdują się na tej „czarnej liście”. Rozróżnienie pomiędzy odsprzedawcą europejskim, działającym w obrębie dwóch państw członkowskich, a odsprzedawcą międzystrefowym, podlegającym systemowi CES, jest więc czysto teoretyczne, a dla odsprzedawców europejskich, którzy dokonują sprzedaży wewnątrzspółnotowej, system CES zawiera sam w sobie element ograniczający konkurencję, ponieważ ta lista pozwala dystrybutorom Caterpillar na ich identyfikację, chociażby tylko ze względu na ich określenie mianem odsprzedawców międzystrefowych.

66 Sąd wskazuje, że stwierdzając, iż wszyscy odsprzedawcy wewnątrzspółnotowi są także odsprzedawcami międzystrefowymi wpisanymi na odpowiednią listę, skarżąca nie wyjaśnia dlaczego ta uwaga może wyczerpywać znamiona ograniczenia sprzedaży wewnątrzspółnotowej lub sprzedaży międzystrefowej. Tak więc skarżąca nie wyjaśnia w jaki sposób ten fakt — jeśli przyjąć go za prawdziwy — mógł przeszkodzić jej w zaopatrywaniu się w Stanach Zjednoczonych w ramach systemu CES lub mógł ograniczać jej możliwości zaopatrzenia w Europie. W tym względzie należy zaznaczyć, że z zaskarżonej decyzji wynika, iż lista odsprzedawców międzystrefowych służy wyłącznie informowaniu dystrybutorów Caterpillar o tym, że odsprzedawca, który przedstawia się jako nabywca części przeznaczonych na rynek lokalny, mógłby być faktycznie odsprzedawcą, który zamierza wykorzystać te części do handlu międzystrefowego z naruszeniem systemu CES.

67 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić zastrzeżenie skarżącej dotyczące listy odsprzedawców międzystrefowych.

c) W przedmiocie zastrzeżenia dotyczącego kontroli miejsca docelowego sprzedaży międzystrefowych

68 Skarżąca kwestionuje twierdzenie zawarte w zaskarżonej decyzji, że odsprzedawcy europejskiemu, figurującemu na liście odsprzedawców międzystrefowych, nie odmawia się możliwości zakupu części, ale może być on poddany, w zależności od uznania samego dystrybutora, procedurze kontroli miejsca docelowego zakupionych produktów w celu ich sprzedaży w strefie WE/EFTA (zaskarżona decyzja, pkt 5.3, tiret drugie, akapit czwarty). W rzeczywistości uznanie pozostawione dystrybutorom stanowi zobowiązanie nałożone przez Caterpillar na swoich dystrybutorów. Ponieważ wspomniani dystrybutorzy muszą przestrzegać zasad systemu CES przy sprzedaży międzystrefowej, przestrzeganie tych zasad polega obowiązkowo na faktycznej kontroli miejsca docelowego części zamiennych sprzedanych odsprzedawcom europejskim, którzy znajdują się na liście odsprzedawców międzystrefowych. Z tego względu małe znaczenie ma fakt, że Haladjian nie podniosła, iż została poddana przez europejskiego dystrybutora procedurze kontroli miejsca przeznaczenia zakupionych produktów w celu ich sprzedaży w strefie WE/EFTA. Jeśli bowiem ten dystrybutor wie, że miejsce docelowe produktu znajduje się w strefie WE/EFTA, na podstawie systemu CES nie jest zobowiązany do jakiegokolwiek kontroli. Ponadto, ponieważ Haladjian ma siedzibę we Francji, gdzie ceny są wysokie, zakup przez nią w innych państwach członkowskich w celu odsprzedaży we Francji bezwzględnie odpowiada sprzedaży wewnątrzspółnotowej i nie ma sensu żądać od niej udowodnienia, że została poddana we Wspólnocie procedurze kontroli miejsca docelowego zakupionych produktów. Poza tym skarżąca przypomina, że pismo M.A. do Schmidt z dnia 11 września 1990 r. pozwala na ustalenie, że import Haladjian do portów w Havre i w Marsylii był kontrolowany przez francuskiego dystrybutora — Bergerat.

69 Sąd wskazuje, że twierdzenie skarżącej, iż kontrola miejsca docelowego sprzedaży międzystrefowej jest w rzeczywistości narzucona przez Caterpillar, a nie pozostawiona uznaniu danego dystrybutora, nie może wystarczać do udowodnienia, że zaskarżona decyzja jest w tym zakresie błędna. W istocie z pisma Caterpillar z dnia 13 grudnia 1990 r., w którym przedstawiono dystrybutorom ze strefy WE/EFTA zawartość systemu CES, wynika, że na dystrybutorze spoczywa odpowiedzialność określenia, czy części, które sprzedaje odsprzedawcy znajdującemu się w strefie WE/EFTA, mają miejsce przeznaczenia położone w tej strefie lub w innej strefie geograficznej. Ta kontrola jest zatem pozostawiona uznaniu dystrybutora, który ją przeprowadza, jeśli uważa to za konieczne. W razie wątpliwości dystrybutor ma obowiązek spytać odsprzedawcę o miejsce docelowe kupowanych przez niego części. Jeśli odsprzedaż następuje poza tą strefą, sprzedaż podlega systemowi CES; jeśli tak

nie jest, to nie wymaga ona spełnienia innych formalności. W przypadku sprzedaży dokonanej przez dystrybutora ze strefy WE/EFTA na rzecz odsprzedawcy z tej samej strefy taka kontrola może być ewentualnie uzasadniona, jeśli ten dystrybutor uważa, że miejsce docelowe części może znajdować się w Afryce, co oznaczałoby sprzedaż międzystrefową. Żaden dokument akt sprawy nie pozwala zatem na ustalenie, że Caterpillar narzuca swoim dystrybutorom systematyczne sprawdzanie sprzedanych produktów.

- 70 Poza tym nawiązanie przez skarżącą do listu M A. do Schmidt z dnia 11 września 1990 r., zgodnie z którym import przez Haladjian ze Stanów Zjednoczonych do portów w Havre i Marsylii jest kontrolowany przez dystrybutora francuskiego — Bergerat, nie pozwala w żaden sposób ustalić, że ta kontrola była wymagana przez Caterpillar i przez system CES. Ten dokument wpisuje się bowiem w szczególny kontekst, w którym Bergerat i Caterpillar próbowały zidentyfikować źródła zaopatrzenia Haladjian, której zaopatrzenie nadal pochodziło ze Stanów Zjednoczonych i odbywało się poza systemem CES.
- 71 W każdym razie należy wskazać, że skarżąca nie kwestionuje oceny znajdującej się w zaskarżonej decyzji, według której nie wskazała ona ani a fortiori nie dowiodła, że była przedmiotem kontroli miejsca docelowego części zamiennych zakupionych u dystrybutora znajdującego się w strefie WE/EFTA. Nie może ona zatem na tej podstawie utrzymywać, że system CES stanowił przeszkodę w sprzedaży wewnątrz-wspólnotowej.
- 72 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić zastrzeżenie skarżącej dotyczące kontroli miejsca docelowego sprzedaży międzystrefowej.

d) W przedmiocie zastrzeżenia związanego z opóźnieniem w przyznaniu kodów CES

- 73 Skarżąca wyjaśnia, że Caterpillar przyznawała jej czasami kody CES z opóźnieniem, chociaż kody te były niezbędne do zrealizowania zamówień jej klientów w Stanach

Zjednoczonych. Zdaniem skarżącej te opóźnienia należy uwzględnić w celu oceny antykonkurencyjnego charakteru systemu CES. W tym względzie skarżąca podnosi, że rozumowanie przedstawione w pkt 5.4 zaskarżonej decyzji w celu odrzucenia jej twierdzeń nie uwzględnia środków dowodowych przedstawionych w ramach postępowania administracyjnego. W ten sposób Komisja podważa niektóre dowody znajdujące się w tabeli, którą Haladjian załączyła do swoich uwag do pisma na mocy art. 6, jak brak przykładów pozwalających na ustalenie ich prawdziwości i fakt, że punkt wyjścia uwzględniony w celu obliczenia terminu przydzielenia kodu to nie data przekazania tego wniosku do CES w Belgii, ale data przekazania tego wniosku w Stanach Zjednoczonych, chociaż inne dokumenty dowodzą, że Caterpillar sama przyznaje, że nastąpiły opóźnienia.

74 Sąd wskazuje, że skarżąca nie przedstawiła w toku postępowania administracyjnego żadnego dokumentu, żadnego dowodu ani nie wskazała na żaden dowód dla wykazania, że opóźnienia w przydzieleniu kodów CES, które kilkakrotnie wystąpiły od momentu powstania systemu CES, wiązały się z tym, że Caterpillar umyślnie chciała utrudnić funkcjonowanie systemu CES.

75 Z wymiany korespondencji pomiędzy Caterpillar i Haladjian z dnia 21 i 28 maja 1993 r. wynika, że Caterpillar poinformowała Haladjian o tym, że przydzielenie kodów CES zależało od uzyskania szeregu informacji niezbędnych do realizacji zamówień, które nie znajdowały się w owym czasie na formularzach zamówień przekazanych przez Haladjian.

76 Podobnie w następstwie skargi złożonej przez Haladjian w dniu 7 marca 2000 r., według której niektóre opóźnienia w przyznaniu kodów miały miejsce w 1999 r. i na początku 2000 r., Caterpillar odpowiedziała w piśmie z dnia 31 marca 2000 r., że nigdy nie doszło do wstrzymania przydzielania kodów i że te opóźnienia były związane z trudnościami napotkanymi przez CES w nawiązaniu kontaktu z osobami, które zleciły Haladjian złożenie zamówień w Stanach Zjednoczonych. W celu zaradzenia tym problemom CES postanowił uelastyczyć system, sprawdzając niektóre, przypadkowo wybrane, a nie wszystkie zlecenia, tak jak odbywało się to wcześniej.

77 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić zastrzeżenie skarżącej dotyczące opóźnienia w przydzieleniu kodów CES.

78 W konsekwencji należy oddalić wszystkie zastrzeżenia skarżącej dotyczące wewnętrznie antykonkurencyjnego systemu CES.

2. W przedmiocie zastrzeżeń dotyczących pisma Caterpillar do swoich dystrybutorów z dnia 15 grudnia 1982 r.

79 Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja w części poświęconej przedstawieniu zmian wniesionych do systemu sprzedaży produktów Caterpillar od 1982 r. (pkt 5.2) i badaniu możliwości zastosowania art. 81 ust. 1 WE do spornych porozumień i praktyk w strefie WE/EFTA (pkt 7.1) opiera się na niewłaściwej wersji pisma z dnia 15 grudnia 1982 r. skierowanego przez Caterpillar do jej dystrybutorów europejskich. Zgodnie z wersją tego pisma cytowaną w zaskarżonej decyzji Caterpillar zażądała od swoich dystrybutorów w Europie, by nie sprzedawali części zamiennych odsprzedawcy, który chciałby eksportować je poza Stany Zjednoczone lub państwa strefy WE/EFTA. Tymczasem jedyną wersją tego pisma, którą należało uwzględnić, jest wersja, która została przekazana Haladjian przez Leverton, jednego z dystrybutorów usytuowanych w Zjednoczonym Królestwie, z której wynika, że zakaz sprzedaży poza wydzielonym terytorium dotyczył tylko Stanów Zjednoczonych, a nie państw strefy WE/EFTA, jak błędnie zostało to wskazane w zaskarżonej decyzji.

80 Skarżąca również podnosi, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem art. 6 rozporządzenia nr 2842/98, zgodnie z którym podmiot wnoszący skargę do Komisji musi mieć możliwość przedstawienia swoich uwag w odniesieniu do

motywów ewentualnego oddalenia skargi złożonej do Komisji, skoro wersją pisma z dnia 15 grudnia 1982 r., na której opiera się decyzja, nie jest wersja załączona do pisma na mocy art. 6 i skoro Komisja nie wskazała skarżącej, jakiej wykładni dokona ona i jakie znaczenie nada temu dokumentowi w ostatecznej decyzji (wyrok Trybunału z dnia 25 października 1983 r. w sprawie 107/82 AEG przeciwko Komisji, Rec. str. 3151, pkt 26 i 27).

- 81 Komisja, popierana przez Caterpillar, nie zgadza się z tą analizą.
- 82 Sąd stwierdza na początku, że nie istnieją dwie wersje pisma z dnia 15 grudnia 1982 r., tak jak utrzymuje skarżąca, ale dwa różne pisma, opatrzone tą samą datą, które Caterpillar skierowała do różnych adresatów. W tym względzie należy podkreślić, że treść pisma cytowanego w zaskarżonej decyzji odpowiada pismu z dnia 15 grudnia 1982 r. skierowanemu przez Caterpillar do jej dystrybutorów ze strefy WE/EFTA (załącznik 46 do skargi, str. 1034). Zaskarżona decyzja nie jest zatem błędna w tym zakresie. Ponadto, jeśli chodzi o pismo z dnia 15 grudnia 1982 r. wskazane przez skarżącą, należy zauważyć, że to pismo odpowiada w rzeczywistości pismu z tego samego dnia, skierowanemu przez Caterpillar do dystrybutorów, którym nie przydzielono stref geograficznych położonych w strefie WE/EFTA (załącznik 46 do skargi, str. 1038, zob. także załącznik do wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta). Zatem Komisja nie powinna była uwzględnić tego przy badaniu możliwości zastosowania art. 81 ust. 1 WE do spornych porozumień i praktyk wewnątrz strefy WE/EFTA.
- 83 Ponadto należy wskazać, że system CES został ustanowiony począwszy od 1990 r. i to w celu zaradzenia nieprzestrzeganiu wskazówek skierowanych do dystrybutorów Caterpillar w 1982 r. W konsekwencji Caterpillar była rzeczywiście w stanie zarządzać i kontrolować eksport części zamiennych z jednej strefy geograficznej do drugiej począwszy dopiero od 1990 r. W tym względzie z akt sprawy wynika, że w piśmie z dnia 13 grudnia 1990 r. skierowanym do wszystkich jej dystrybutorów we Wspólnocie, w następstwie odmowy sprzedaży przez dystrybutora niemieckiego Zeppelin odsprzedawcy belgijskiemu, Caterpillar wyraźnie przypominała, że system CES nie ma zastosowania do odsprzedawców, którzy dokonują sprzedaży na rzecz

użytkowników znajdujących się w strefie WE/EFTA. Ten dokument pozwala zatem Komisji twierdzić, że nie istnieją pisemne wskazówki Caterpillar dla jej dystrybutorów europejskich, by nie dokonywali sprzedaży na rzecz odsprzedawców, którzy zamierzają kupować w państwie ze strefy WE/EFTA w celu odsprzedaży w innym państwie tej strefy, tak jak wskazano w zaskarżonej decyzji, pkt 6.1 i 7.1.

84 Poza tym skarżąca nie może podnosić naruszenia art. 6 rozporządzenia nr 2842/98, jeżeli dwa pisma z dnia 15 grudnia 1982 r. zostały podane do jej wiadomości w ramach postępowania administracyjnego jako załączniki do uwag Caterpillar w odniesieniu do skargi złożonej do Komisji w dniu 9 lutego 1994 r. i jeżeli ustosunkowała się ona do nich w uwagach w odniesieniu do pisma na mocy art. 6, zwracając uwagę Komisji na to, którą wersję pisma z dnia 15 grudnia 1982 r. należało uwzględnić w ramach oceny spornych porozumień i praktyk wewnątrz strefy WE/EFTA. Skarżąca nie może zatem zarzucać Komisji, że przedstawiła treść pisma, które faktycznie zostało skierowane przez Caterpillar do jej dystrybutorów ze strefy WE/EFTA i że wyciągnęła z tego konsekwencje.

85 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić zastrzeżenia skarżącej dotyczące pisma Caterpillar do jej dystrybutorów europejskich z dnia 15 grudnia 1982 r.

3. *W przedmiocie zastrzeżeń w odniesieniu do dokumentów dotyczących Bergerat i ofert złożonych przez Bergerat klientom Haladjian*

a) W przedmiocie zastrzeżenia dotyczącego pisma Caterpillar do Bergerat z dnia 19 lipca 1990 r.

Zaskarżona decyzja

86 W związku z przedstawieniem rezultatów dochodzenia dotyczącego relacji pomiędzy Caterpillar i jej dystrybutorem francuskim Bergerat zaskarżona decyzja

prezentuje w pkt 6.2 treść wymiany pism pomiędzy tymi dwoma przedsiębiorstwami. Chodzi z jednej strony o pismo z dnia 10 lipca 1990 r. skierowane przez Bergerat do Caterpillar, w którym skarży się ona na presję konkurencji na jej terytorium spowodowaną importem części zamiennych ze Stanów Zjednoczonych i domaga się poinformowania jej o wynikach ustanowienia systemu CES w Stanach Zjednoczonych, a z drugiej strony o odpowiedź Caterpillar z dnia 19 lipca 1990 r. skierowaną do Bergerat w celu poinformowania jej, że system CES osiągnie wyznaczony mu cel, gdy źródła zaopatrzenia odsprzedawców części zamiennych marki Caterpillar zaczną się wyczerpywać, a następnie wyczerpią się całkowicie. Wspomniane pismo z dnia 19 lipca 1990 r. także wskazuje, że celami systemu CES są zakończenie działalności odsprzedawców przy jednoczesnym dążeniu do optymalizacji możliwości dodatkowej sprzedaży i niestracenie żadnej ważnej umowy dotyczącej części zamiennych początkowo wyprodukowanych przez Caterpillar (zaskarżona decyzja, pkt 6.2, str. 11).

- 87 Według zaskarżonej decyzji te dokumenty potwierdzają politykę Caterpillar mającą na celu kontrolę sprzedaży międzystrefowej poprzez system CES i zapobieżenie, aby taka sprzedaż odbywała się poza tym systemem. Na poparcie tej tezy w zaskarżonej decyzji wskazano, że choć wydawać by się mogło, że pismo Caterpillar z dnia 19 lipca 1990 r. zaleca politykę handlową mającą na celu zakończenie działalności odsprzedawców, jednak to pismo — uwzględniając jego kontekst — dotyczy faktycznie tylko importu odsprzedawców poza systemem CES pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych. Taką interpretację potwierdza fakt, że to pismo odpowiada na pismo Bergerat z dnia 10 lipca 1990 r., w którym ta spółka podniosła problem rygorystycznego stosowania systemu CES w stosunku do eksportu ze Stanów Zjednoczonych, i fakt, że „nie istnieje żaden dowód na okoliczność wdrożenia polityki, której celem jest zatrzymanie importu części ze Stanów Zjednoczonych do Europy przez odsprzedawców” (zaskarżona decyzja, pkt 6.2, str. 12).

Argumenty stron

- 88 Skarżąca wskazuje, że z pisma Caterpillar do Bergerat z dnia 19 lipca 1990 r. wyraźnie wynika, że celem systemu CES jest doprowadzenie do całkowitego wyczerpania źródeł zaopatrzenia odsprzedawców części początkowo wyprodukowa-

nych przez Caterpillar w Stanach Zjednoczonych. Zaskarżona decyzja jest więc błędna w zakresie, w jakim stwierdzono w niej, że ten dokument nie ukazuje prób izolowania strefy WE/EFTA od innych stref geograficznych. W celu dojścia do tego wniosku w zaskarżonej decyzji stwierdzono, że pismo z dnia 19 lipca 1990 r. nie dotyczy działalności odsprzedawców „poza systemem CES”. Tymczasem, zdaniem skarżącej, takiej wykładni stoi na przeszkodzie zarówno treść tego pisma, jak i struktura systemu CES, która opiera się na założeniu, że odsprzedawcy nie mają prawa do handlu międzystrefowego, które przysługuje jedynie użytkownikom końcowym. Według skarżącej odsprzedawcami objętymi zakazem eksportu, wspomnianym w piśmie z dnia 19 lipca 1990 r., są wszyscy odsprzedawcy, a nie tylko odsprzedawcy, którzy działają poza systemem CES.

- 89 Komisja, wspierana przez Caterpillar, podnosi że w tej krytyce pominięto treść pisma z dnia 19 lipca 1990 r., które służy upewnieniu się, że wszystkie strony, a w szczególności odsprzedawcy, przestrzegają systemu CES, który pozwala Haladjian na składanie zamówień w Stanach Zjednoczonych na rachunek jej klientów.

Ocena Sądu

- 90 Trybunał wskazuje, że zastrzeżenia wysunięte przez skarżącą co do interpretacji treści pisma Caterpillar z dnia 19 lipca 1990 r., która została przedstawiona w zaskarżonej decyzji, nie pozwalają w żaden sposób na podważenie tej interpretacji. Zaskarżona decyzja słusznie bowiem zaznacza, że wzmiankę „stopping resellers' activities” (zakończyć działalność odsprzedawców), która znajduje się w piśmie Caterpillar Overseas z dnia 19 lipca 1990 r. i która sama mogłaby wskazywać na wolę Caterpillar wykluczenia odsprzedawców, należy bezwzględnie odczytywać na tle jej kontekstu, to jest z uwzględnieniem pisma Bergerat z dnia 10 lipca 1990 r., w którym podniosła ona problem rygorystycznego stosowania systemu CES do eksportu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych. W tej sytuacji „działalność odsprzedawców”, którą Caterpillar chce zatrzymać, można interpretować jako działalność, której ograniczenie ma na celu system CES, to jest import do Europy ze Stanów

Zjednoczonych przez odsprzedawców, którzy omijają system CES. System CES ma na celu doprowadzenie do wyczerpania właśnie tych źródeł zaopatrzenia, a nie źródeł, które w ramach systemu CES pozwalają odsprzedawcy europejskiemu na zaopatrzenie się w Stanach Zjednoczonych, jeśli odbywa się to na rachunek użytkownika europejskiego, jak próbuje podnosić skarżąca bez poparcia tego żadnym innym dowodem.

- 91 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić zastrzeżenie skarżącej dotyczące pisma Caterpillar do Bergerat z dnia 19 lipca 1990 r.

b) W przedmiocie zastrzeżeń dotyczących ofert złożonych przez Bergerat klientom Haladjian

Zaskarżona decyzja

- 92 W ramach oceny możliwości zastosowania art. 81 ust. 1 WE do spornych porozumień i praktyk w państwach strefy WE/EFTA zaskarżona decyzja wskazuje, że w trakcie postępowania administracyjnego Haladjian przedstawiła kilka dokumentów dotyczących ofert handlowych złożonych w czerwcu 1993 r. przez dystrybutora francuskiego Bergerat niektórym jej klientom. Zdaniem Haladjian te oferty zawierały „klauzule ograniczające konkurencję, ponieważ zawierały propozycje specjalnych rabatów za zwiększenie sprzedaży”, to jest rabatów ilościowych oraz „inne propozycje, jak przykładowo zablokowanie cen przez dwa lata”. Natomiast zakarżona decyzja wskazuje, że „fakt, iż Bergerat próbuje przy pomocy informacji, która przechodzi przez system CES, poznać nazwy klientów Haladjian i zmobilizować się do ich zdobycia, nie stanowi ograniczenia konkurencji” [zaskarżona decyzja, pkt 7.1 lit. b), str. 21, akapit pierwszy].

Argumenty stron

93 Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest błędna w zakresie, w jakim odnosi się do ofert złożonych przez Bergerat jej klientom, nie ukrywając tego, że Bergerat może korzystać z „informacji, która przechodzi przez system CES”. W ten sposób wydaje się, że Komisja przyznaje, iż system CES pozwala dystrybutorom na uzyskanie informacji o działalności odsprzedawców. Tymczasem skarżąca podkreśla, że dokumenty przedstawione w trakcie postępowania administracyjnego ukazują, że Bergerat zna nazwę klientów Haladjian od dnia 14 kwietnia 1993 r., to jest od dnia następującego po dniu, w którym poinformowała ona Caterpillar o zamiarze podjęcia działań na rzecz swoich klientów w ramach systemu CES. Ponadto Komisja nie uwzględnia faktu, że przedstawiciel Bergerat odwiedził swoich klientów wraz z przedstawicielem Caterpillar, co świadczy o uzgodnieniu pomiędzy tymi przedsiębiorstwami. Ponadto skarżąca podkreśla, że z pisma Caterpillar do dystrybutora greckiego z dnia 21 września 1999 r. wynika, że system CES zakłada sam w sobie, że dystrybutor produktów Caterpillar z miejsca docelowego wie o istnieniu nowego nabywcy korzystającego z systemu CES oraz zna jego klientów. W konsekwencji Komisja powinna była uznać każde przekazywanie Bergerat wrażliwych informacji dotyczących działalności Haladjian w celu ograniczenia a nawet wykluczenia jej obecności na rynku jako konkurenta za uzgodnione praktyki, które są objęte zakazem w świetle art. 81 WE.

94 Ponadto skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest błędna w zakresie, w jakim zalicza rabaty oferowane przez Bergerat jej klientom do „rabatów ilościowych”, które nie stanowią ograniczenia konkurencji. Tymczasem te rabaty nie są proporcjonalne do zakupionej ilości produktów, ale zależą od wzrostu zakupu. W konsekwencji nie chodzi tu o rabaty ilościowe (wyrok Trybunału z dnia 9 listopada 1983 r. w sprawie 322/81 Michelin przeciwko Komisji, Rec. str. 3461). Podobnie zaskarżona decyzja nie uwzględnia tego, że oferta zablokowania cen przez dwa lata została także złożona przez Bergerat. Z uwagi na kontekst, w jakim występują te rabaty, których obiektem są klienci Haladjian, którzy wyrazili obawy dotyczące zachowania alternatywnego źródła zaopatrzenia w Stanach Zjednoczonych, udzielając jej zlecenia jako

pośrednikowi — pomimo że dla możliwości działania Haladjian, jedyne konkurenta Bergerat na rynku francuskim, istniały ściśle wytyczone granice — nie ulega wątpliwości, że celem tych ofert cenowych było ograniczenie konkurencji na rynku właściwym poprzez wykluczenie z niego Haladjian.

- 95 Komisja utrzymuje, że nic nie pozwala na stwierdzenie, że oferty Bergerat nie były uzasadnione lub wynikały z informacji zdobytych w ramach systemu CES, jeżeli klienci Haladjian mogli być również klientami Bergerat. Także Haladjian nie przedstawiła dowodu, że system CES koniecznie implikuje przekazanie danych dotyczących klientów, którzy udzielają zlecenia odsprzedawcy.
- 96 Natomiast Caterpillar twierdzi, że polityka CES polega na nieprzekazywaniu dystrybutorom nazw konsumentów końcowych, którzy importują na swoje terytorium.

Ocena Sądu

- 97 Twierdzenie Haladjian, że jej konkurent, dystrybutor francuski Bergerat, posłużył się informacjami, które przekazała ona Caterpillar — to jest nazwą klientów, którzy zlecili jej zakup części zamiennych od dystrybutorów amerykańskich za pośrednictwem systemu CES — w celu zjednania sobie klientów i nakłonienia ich do zakupu od Bergerat a nie od niej, mogłoby wyczerpywać znamiona naruszenia art. 81 ust. 1 WE, jeśli by zostało ono poparte dostatecznymi dowodami pozwalającymi na spełnienie przesłanek prawnych wymienionych w tym przepisie. W tej sytuacji, to jest w świetle okoliczności przedstawionych w aktach sprawy, należy przeanalizować twierdzenie — jakkolwiek związane — zawarte w zaskarżonej decyzji, że „fakt, iż Bergerat próbuje przy pomocy informacji, która przechodzi przez system CES, poznać nazwy klientów Haladjian i zmobilizować się do ich zdobycia, nie stanowi ograniczenia konkurencji”.

98 Tymczasem analiza dokumentów dotyczących Bergerat, do których nawiązuje skarżąca, pozwala jedynie ustalić, że przedstawiciel tego przedsiębiorstwa udał się wraz z przedstawicielem Caterpillar do jednego z klientów, którzy zlecili zakup Haladjian w ramach systemu CES (fax Bergerat do [B.] z dnia 14 kwietnia 1993 r., załącznik 32 do skargi, str. 766), i że wskutek tej wizyty ten klient otrzymał od Bergerat ofertę handlową obejmującą „dodatkowy upust w wysokości 10% za wzrost zakupu części zamiennych, z wyłączeniem eksportu zrealizowanego w okresie pomiędzy dniem 1 lipca a dniem 31 grudnia 1993 r.”, i zamrożenie cen części zamiennych w 1993 i 1994 r. (pismo Bergerat do [B.] z dnia 30 czerwca 1993 r., załącznik 32 do skargi, str. 768). Te dokumenty wskazują również na to, że identyczne zobowiązania zostały podjęte przez Bergerat w stosunku do innego klienta Haladjian w następstwie wizyt, które miały miejsce w tym przedsiębiorstwie (pismo Bergerat do [G.] z dnia 30 czerwca 1993 r., załącznik 32 do skargi, str. 772).

99 Jednak te dokumenty nie wystarczą do ustalenia, że Bergerat uzyskała informację o nazwie klientów Haladjian za pośrednictwem systemu CES. Należy wskazać, że w odpowiedzi na pytanie w tej kwestii podczas rozprawy skarżąca oznajmiła Sądowi, że dokument CES z dnia 25 maja 1993 r. (załącznik 32 do skargi, str. 767), w którym figuruje nazwa niektórych klientów, na rzecz których działa ona w Stanach Zjednoczonych w ramach systemu CES — a zwłaszcza nazwa dwóch klientów wymienionych powyżej, którym Bergerat przedstawiła ofertę handlową — był dokumentem przekazanym jej przez Caterpillar i że w związku z tym nie mogła ona ustalić, czy został on także przekazany Bergerat lub czy Bergerat dowiedziała się o nim za pośrednictwem Caterpillar. Ponadto należy uwzględnić fakt, że każdy klient Haladjian w zakresie części zamiennych produkowanych przez Caterpillar jest w nieunikniony sposób także klientem Caterpillar, który zakupił maszynę budowlaną, do której są przeznaczone te części. Zatem można wytłumaczyć, że przedstawiciel Caterpillar udaje się do użytkowników maszyn budowlanych w celu poznania ich potrzeb w zakresie części zamiennych. W konsekwencji działania podjęte przez Bergerat w stosunku do klientów Haladjian, czasami przy obecności przedstawiciela Caterpillar, mogą być uznane za działanie handlowe Bergerat wobec wszystkich klientów, którzy kupują urządzenia marki Caterpillar, a którzy mogą być także klientami Haladjian, i nie musi to koniecznie oznaczać naruszenia konkurencji w świetle art. 81 WE.

- 100 Podobnie treść pisma Caterpillar do odsprzedawcy greckiego z dnia 21 września 1999 r. stoi w sprzeczności z twierdzeniem skarżącej. To pismo, które przedstawia zasady systemu CES, wyraźnie wskazuje, że w tych ramach odsprzedawca europejski może zaopatrywać się u każdego dystrybutora zatwierdzonego przez Caterpillar i precyzuje, że jeśli odsprzedawca postanowi zaopatrzyć się przez CES w Belgii, CES zwróci się z kolei do dystrybutora miejsca docelowego produktu o zezwolenie na działanie w jego imieniu. To żądanie nie oznacza jednak, że CES informuje tego dystrybutora o nazwie klienta, na którego rzecz działa odsprzedawca.
- 101 Żaden dokument nie popiera twierdzenia skarżącej, że Bergerat — lub każdy inny dystrybutor ze strefy WE/EFTA — może mieć dostęp za pośrednictwem systemu CES do nazwy klientów, którzy udzielili Haladjian zlecenia na sprzedaż międzystrefową.
- 102 Poza tym, jeśli chodzi o zastrzeżenia skarżącej, że zaskarżona decyzja jest błędna w zakresie, w jakim nie zbadano w niej rabatów i ofert zablokowania cen zaproponowanych przez Bergerat dwóm klientom, pomimo że te oferty handlowe miały na celu wykluczenie Haladjian z rynku właściwego, należy wskazać, że te twierdzenia, które dotyczą naruszeń art. 82 WE, a nie art. 81 WE, nie zostały zbadane przez Komisję w ramach analizy skargi Haladjian złożonej do niej, która dotyczyła Caterpillar a nie Bergerat. W tym względzie skarżąca nie dowiodła, że pomiędzy Caterpillar a Bergerat doszło do uzgodnienia dotyczącego ofert handlowych.
- 103 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić zastrzeżenia skarżącej dotyczące ofert złożonych przez Bergerat klientom Haladjian.

4. *W przedmiocie zastrzeżeń w odniesieniu do dokumentów dotyczących Leverton*

a) Zaskarżona decyzja

- 104 Jeśli chodzi o dokumenty dotyczące Leverton, jednego z dystrybutorów Caterpillar usytuowanego w Zjednoczonym Królestwie, które zostały przedstawione przez Haladjian dla wykazania, że ten dystrybutor zaproponował jej bardzo wygórowane ceny, zaskarżona decyzja wskazuje w pkt 6.4, że taryfa zaproponowana Haladjian przez Leverton w piśmie z dnia 21 kwietnia 1993 r. odpowiadała cenie zaproponowanej użytkownikom ze Zjednoczonego Królestwa. Dlatego z decyzji wyprowadzono wniosek, że skoro ta taryfa jest bardzo wygórowana dla Haladjian, to jest też bardzo wygórowana dla użytkowników w Zjednoczonym Królestwie.

b) Argumenty stron

- 105 Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nie wspomina o fakcie, że Leverton oznajmiła w 1983 r., iż będzie zmuszona zaprzestać zaopatrywać Haladjian oraz że oferta Leverton złożona w dniu 21 kwietnia 1993 r., odpowiadająca taryfie krajowej, jest identyczna z ofertą złożoną w tym samym czasie Haladjian przez Maia i to za namową Caterpillar. Ponadto twierdzenie, że „skoro ta taryfa jest bardzo wygórowana dla Haladjian, to jest też bardzo wygórowana dla użytkowników [w Zjednoczonym Królestwie]”, jest błędne, jeżeli ze względu na wielkość zamówień złożonych przez odsprzedawców dla celów handlu wewnątrzspółnotowego można było uzyskać ceny ustalone w odniesieniu do „Consumer price” (zwanej także przez Maia „taryfą międzynarodową”) przed ustanowieniem systemu CES i jeśli te ceny były niższe od taryf krajowych stosowanych przez dystrybutorów europejskich na podlegających im terytoriach.

- 106 Komisja, wspierana przez Caterpillar, nie zgadza się z tą analizą.

c) Ocena Sądu

- 107 Sąd uważa, że żaden z argumentów przedstawionych przez skarżącą nie wyczerpuje znamion oczywistego błędu w ocenie ze strony Komisji.
- 108 Jeśli chodzi o pominięcie odmowy sprzedaży Haladjian przez Leverton w marcu 1983 r., analiza rozpatrywanego dokumentu (załącznik 5 do skargi, str. 380) pozwala jedynie stwierdzić, że Leverton zawiesiła zamówienia Haladjian w oczekiwaniu na dyskusje dotyczące wdrożenia systemu sprzedaży produktów Caterpillar, który został właśnie ustanowiony. W każdym razie ten dokument jest starszy od systemu CES.
- 109 Jeśli chodzi o pominięcie w zaskarżonej decyzji oferty złożonej Haladjian przez Maia w tym samym czasie, należy wskazać, że ta oferta jest analizowana w spornej decyzji przy okazji badania dokumentów dotyczących Maia. Ta analiza nie została zatem powtórzona w analizie dokumentów dotyczących Leverton. Ponadto oferta Maia odnosi się do taryfy włoskiej a nie do taryfy obowiązującej w Zjednoczonym Królestwie i obejmuje rabat w wysokości 10%. Warunki tej oferty nie są zatem identyczne z warunkami oferty Leverton. Ponadto skarżąca nie wyjaśnia dlaczego takie oferty mogą stanowić dowód uzgodnienia Caterpillar z jej dystrybutorami angielskimi i włoskimi w odniesieniu do niej.
- 110 Jeśli chodzi o krytykę skarżącej wobec twierdzenia zwartego w zaskarżonej decyzji, że „skoro [...] taryfa [obowiązująca w Zjednoczonym Królestwie] jest bardzo wygórowana dla Haladjian, to jest też bardzo wygórowana dla użytkowników [w Zjednoczonym Królestwie]” — która opiera się na twierdzeniu, że ze względu na wielkość zamówień złożonych przez odsprzedawców w związku z handlem wewnątrzspółnotowym można było uzyskać ceny niższe od taryf krajowych przed ustanowieniem systemu CES — należy wskazać, że ta krytyka nie ma wpływu na zaskarżoną decyzję. Zaskarżona decyzja wskazuje bowiem, że dystrybutor ma

możliwość wyboru ceny proponowanej odsprzedawcy i może zaproponować cenę krajową lub inną cenę, jaką uważa za stosowną. Skarżąca nie dowodzi dłaczego cena zaproponowana w niniejszym przypadku przez Leverton była dla niej dyskryminująca.

- 111 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić zastrzeżenia w odniesieniu do dokumentów dotyczących Leverton.

5. W przedmiocie zastrzeżeń w odniesieniu do dokumentów dotyczących Maia

- 112 Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja wypacza treść dokumentów dotyczących Maia przedłożonych w trakcie postępowania administracyjnego. Zamiast raczej analizować te dokumenty jako ilustrację tego, co musi zrobić odsprzedawca w celu przeciwstawienia się faktycznemu zakazowi importu równoległego w ramach Wspólnoty, posłużono się nimi w decyzji w celu wyjaśnienia i uzasadnienia praktyk Caterpillar.

a) W przedmiocie dokumentów dotyczących sieci Maia/ICBO/Schmidt

Zaskarżona decyzja [pkt 6.3 i pkt 7.1, lit. c)]

- 113 Zgodnie z zaskarżoną decyzją dokumenty dotyczące Maia przedstawione przez Haladjian w trakcie postępowania administracyjnego pozwalają na ustalenie, że dystrybutor ustanowił równoległą sieć dystrybucji, która zaopatrywała Haladjian poza systemem CES. Dokumenty mające znaczenie w tym względzie zostały

przedstawione w pkt 6.3 zaskarżonej decyzji. Chodzi mianowicie o anonimowe pismo otrzymane przez Caterpillar w lutym 1990 r. informujące ją, że włoska spółka ICBO — której akcjonariuszami są M.A., osoba z kierownictwa Maia, oraz spółka amerykańska Schmidt — kupowała części zamienne od Maia na rachunek Schmidt, która kierowała je do Haladjian, fax z dnia 13 lutego 1990 r. wysłany przez M.A. do Schmidt informujący ją, że Caterpillar chciała uzyskać wyjaśnienia dotyczące sprzedaży przez Maia na rzecz ICBO oraz pismo z dnia 21 września 1990 r. skierowane przez M.A. do Schmidt w celu powiadomienia jej o wizycie Caterpillar i odpowiedzi udzielonej przez Maia, jeśli chodzi o sprzedaż dokonaną na rzecz ICBO.

- 114 Treść tego pisma z dnia 21 września 1990 r., powtórzona w zaskarżonej decyzji, jest następująca:

„[...] [Przedstawiciele Caterpillar France i Italie] złożyli nam wizytę. Oto co nam powiedzieli. We Francji istnieje silny konkurent (Haladjian, jak figuruje na liście odsprzedawców!), który w przeszłości otrzymywał wiele kontenerów ze Stanów Zjednoczonych... Kontenery nie są już dostarczane, jednak Haladjian nadal dokonuje korzystnych transakcji. Jakie/gdzie znajduje nowe źródło? [Bergerat] dowiedziała się w Marsylii o pewnych pogłoskach dotyczących handlu z Włoch częściami pochodzącymi od CAT, »prowadzonym« przez MAFIĘ włoską... Odpowiedzieliśmy jak ostatnim razem. Znamy ICBO. Sprzedaje ona sprzęt używany przeznaczony dla krajów afrykańskich... W uprzejmy sposób przedstawiciele Caterpillar powiedzieli, że wierzą nam, ale że musimy być ostrożni, ponieważ ich reakcją może być (wypowiedzenie umowy)... Moje przedsiębiorstwo jest teraz bardzo zaniepokojone. Myślę, że musimy osobiście przedyskutować tę kwestię, ponieważ sytuacja staje się coraz bardziej niebezpieczna [...]” (zaskarżona decyzja, pkt 6.3, akapit czwarty).

- 115 Według zaskarżonej decyzji te dokumenty pozwalają na ustalenie kontekstu, w jaki wpisuje się zamówienie Haladjian złożone u Maia w 1993 r. (zaskarżona decyzja, pkt 6.3, str. 15, akapit drugi). W szczególności wskazano na następujące fakty. W pierwszej kolejności, Maia, oficjalny dystrybutor Caterpillar, dla celów handlu

częściami zamiennymi do państw pozaeuropejskich wykorzystwała ICBO jako sieć równoległą w stosunku do swojej oficjalnej sieci, obchodząc tym samym system CES i naruszając swoją umowę dystrybucji. W drugiej kolejności, ICBO i Schmidt uzyskały od Maia części po cenach różniących się od taryfy włoskiej, udając, że są one przeznaczone do Stanów Zjednoczonych. Te części były rzeczywiście przeznaczone dla Haladjian i jej działalności handlowej w Afryce i prawdopodobnie, przynajmniej według Haladjian, we Francji. W trzeciej kolejności, sprzedaż przez Maia do Haladjian dokonana za pośrednictwem ICBO i Schmidt została przedstawiona Caterpillar jako sprzedaż produktów używanych przeznaczonych do Afryki. W czwartej kolejności, w 1993 r., gdy Caterpillar została poinformowana o bezprawnej działalności równoległej podjętej przez Maia, wtedy ta postanowiła zakończyć swój udział w sieci obejmującej ICBO, Schmidt i Haladjian. W związku z tym, jeśli M.A. napisał do Schmidt, że od jej dyrektora generalnego otrzymał polecenie unikania kontaktów z Haladjian, raczej dotyczyło to wyłącznie ich nielegalnej działalności handlowej.

- 116 Zaskarżona decyzja wskazuje, że Haladjian nie podważa tego kontekstu. W szczególności Haladjian nie dowodzi, do których państw były przeznaczone części, które Maia dostarczała jej za pośrednictwem ICBO i Schmidt. Także w zaskarżonej decyzji podkreślono, że Haladjian nie dowodzi ani że próbowała, przed złożeniem zamówienia Maia w dniu 24 lutego 1993 r. (zwane dalej „zamówieniem z dnia 24 lutego 1993 r.”), dokonać bezpośredniego zakupu części od Maia w celu przeznaczenia ich na rynek francuski lub innych rynek strefy WE/EFTA, ani że Maia odmówiła dostarczenia jej tych części, ani że — w przypadku sporu co do cen w takiej sytuacji — Caterpillar interweniowała w sprawie cen (zaskarżona decyzja, pkt 6.3, str. 16 i 17).

Argumenty stron

- 117 Skarżąca podnosi, że trzy dokumenty dotyczące Maia z 1990 r. wyraźnie ukazują, że zaopatrzenie Haladjian we Włoszech i przeznaczone do Francji było poddane ograniczeniom przez Caterpillar i niektórych jej dystrybutorów, wbrew zaleceniom systemu CES i wbrew zaskarżonej decyzji.

- 118 Jeśli chodzi o anonimowe pismo skierowane do Caterpillar w lutym 1990 r., skarżąca zaznacza, że ten dokument wyraźnie wskazuje, że towary zakupione przez ICBO we Włoszech za pośrednictwem Schmidt są dostarczane do Marsylii, następnie odbierane i poddane formalnościom celnym przez Haladjian. To uściślenie, którego brak w zaskarżonej decyzji, dowodzi, że zakup dokonany przez Haladjian za pośrednictwem ICBO i Schmidt był przeznaczony do Francji, a nie do Afryki.
- 119 Jeśli chodzi o faks z dnia 13 lutego 1990 r. skierowany przez M.A. do Schmidt, skarżąca podkreśla, że nie informuje on jedynie, że Maia miała zamiar spotkać się z Caterpillar w celu wytłumaczenia się w sprawie sprzedaży na rzecz ICBO. W tym fakcie M.A. prosił także o opinię adresata w kwestii przygotowanego scenariusza na wypadek jednorazowej sprzedaży do Afryki w 1986 r. Ten faks, interpretowany w związku z anonimowym pismem pozwala stwierdzić, że Maia wypaczyła fakty przedstawione Caterpillar posługując się pretekstem sprzedaży przeznaczonej do Afryki — zatem z naruszeniem systemu CES, który zakazuje dystrybutorowi dokonywać sprzedaży na rzecz odsprzedawcy eksportującego poza strefę — zamiast przyznać, że chodzi o sprzedaż z Włoch do Francji, tak jak wynikało to z anonimowego pisma. Tymczasem skoro sprzedaż z Włoch do Francji jest całkowicie dozwolona — zgodnie ze słowami Caterpillar jak i Komisji — skarżąca stwierdza, że trudno jest zrozumieć, dlaczego sprzedaż z Włoch do Francji, w tym za pośrednictwem ICBO, miałyby być przedmiotem anonimowego donosu a następnie przedmiotem „wyjaśnien” wobec Caterpillar.
- 120 Jeśli chodzi o pismo M.A. do Schmidt z dnia 21 września 1990 r. relacjonujące wizytę u Maia przedstawicieli Caterpillar we Francji i we Włoszech, skarżąca podkreśla, że w odniesieniu do sytuacji Haladjian to pismo wskazuje, że ten odsprzedawca otrzymał w przeszłości wiele kontenerów ze Stanów Zjednoczonych przez porty w Havre i Marsylii, „gdzie [Bergerat] ma informatorów”. Odniesienia do Bergerat w tej części pisma jak i w innych miejscach pozwalają ustalić, że Caterpillar działała w ścisłym porozumieniu ze swoim francuskim dystrybutorem i dowodzi o roli, jaką Bergerat odgrywała w kontroli Haladjian i w działaniach Caterpillar mających na celu zniechęcenie Maia do zaopatrywania Haladjian. To pismo należy także powiązać z pismem Bergerat do Caterpillar z dnia 10 lipca 1990 r., które przypomina wszystkim uczestnikom o przestrzeganiu reguł gry.

121 Poza tym skarżąca krytykuje zaskarżoną decyzję w zakresie, w jakim stwierdzono w niej, że sprzedaż dokonana za pośrednictwem ICBO służyła obejściu systemu CES, pozwalając na sprzedaż do Afryki. To twierdzenie opiera się jedynie na faksie z dnia 13 lutego 1990 r., w którym M.A. informował Schmidt o tym, co powie Caterpillar w celu zbitcia jej z tropu odnośnie do zaopatrzenia Haladjian w Marsylii. Chodziło zatem o czysto pozorne wyjaśnienie, które nie odpowiadało w tym przypadku faktom. W zaskarżonej decyzji uwzględniono je w zakresie w jakim wskazano, że bez względu na wykładnię tego pisma, faktem jest, że Haladjian nigdy nie dowiodła, że sprzedaż Maia za pośrednictwem ICBO była przeznaczona w całości lub w części do Francji (zob. zaskarżona decyzja pkt 6.3, str. 17). Nie będąc w stanie udowodnić swoich twierdzeń Komisja uznała, że na Haladjian ciąży obowiązek wykazania, że jest inaczej. Tymczasem w świetle dokumentów cytowanych powyżej nie tylko wspomniane zastrzeżenie, które wykazuje wyraźnie, że sprzedaż była przeznaczona do Francji, a nie do Afryki, jest oczywiście błędne, ale także stanowi naruszenie prawa podmiotu składającego skargę do Komisji, któremu po raz pierwszy w zaskarżonej decyzji zarzucono brak przedstawienia w tej kwestii dowodów, nie żądając tego od niego przez dziesięć lat trwania postępowania. Poza tym Komisja nie może wyrażać swoich wątpliwości co do ostatecznego miejsca przeznaczenia części zamówionych u Maia za pośrednictwem ICBO i Schmidt, jeżeli większa część sprzedaży Haladjian jest realizowana we Francji.

122 Komisja nie zgadza się z argumentacją skarżącej, zgodnie z którą te dokumenty dowodzą, że Maia nie próbowała ukryć przed Caterpillar naruszenia systemu CES — z powodu niezgłoszonego eksportu do Afryki — ale naruszenie niepisanej zasady, która zakazywała Maia sprzedawać odsprzedawcy europejskiemu, który kupuje części przeznaczone do strefy WE/EFTA. W istocie skarżąca zakłada występowanie ograniczeń, które należy ukryć, bez przedstawienia na to dowodu i to pomimo że mogła wykazać rzeczywiste miejsce przeznaczenia części zakupionych od Maia za pośrednictwem ICBO.

Ocena Sądu

- 123 Skarżąca zasadniczo kwestionuje ocenę zawartą w zaskarżonej decyzji, zgodnie z którą dokumenty dotyczące Maia w odniesieniu do okresu poprzedzającego zamówienie z dnia 24 lutego 1993 r. nie pozwalają ustalić występowania ograniczeń handlu wewnątrzspółnotowego, jeśli chodzi o odsprzedawców europejskich. W tym względzie skarżąca nie kwestionuje faktu, że posłużyła się siecią Maia/ICBO/Schmidt w celu zaopatrzenia się we Włoszech, ale podnosi, że to zaopatrzenie tylko służyło realizacji sprzedaży wewnątrzspółnotowej — z Włoch do Francji — w celu obejścia tego, co jej zdaniem należało uznać za praktyczną niemożliwość realizacji takiej sprzedaży z powodu zachowania Caterpillar i jej dystrybutorów, a w szczególności Bergerat.
- 124 Jednak w zaskarżonej decyzji odrzucono tę tezę uzasadniając, że żaden dokument nie pozwala na ustalenie występowania zakazu stosowania sprzedaży wewnątrzspółnotowej. W szczególności w decyzji wskazano, że Haladjian nie dowodzi, że miejscem docelowym części zamiennych uzyskanych we Włoszech za pośrednictwem ICBO była Francja. Zatem założenie, na którym opiera się teza skarżącej nie jest trafne. W zaskarżonej decyzji także wskazano, że nawet zakładając, iż miejscem docelowym części zamiennych była Francja, nie dowodzi to, że Caterpillar zakazała swoim dystrybutorom europejskim sprzedaży części zamiennych Haladjian (zob. zaskarżona decyzja, pkt 6.3, str. 16, akapit trzeci).
- 125 Należy zatem zbadać istotne okoliczności przedstawione w aktach sprawy w celu określenia, czy Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, postanawiając odrzucić — z powodu niewystarczających dowodów — zastrzeżenia skarżącej dotyczące przeznaczenia części zamiennych do Francji, które zostały kupione od Maia za pośrednictwem ICBO i Schmidt, i zastrzeżenia dotyczące praktycznej niemożliwości zaopatrzenia się bezpośrednio u Maia ze względu na rzekome porozumienie lub uzgodnioną praktykę pomiędzy Caterpillar a jej dystrybutorami europejskimi.

126 Na początku należy podkreślić, że dokumenty wskazane przez skarżącą mają bardzo ograniczoną moc dowodową z uwagi na ich charakter i okoliczności, w jakie się wpisują. Pierwszy dokument dotyczący działalności sieci Maia/ICBO/Schmidt w 1990 r. jest pismem anonimowym skierowanym do Caterpillar w lutym 1990 r. Pozostałe dwa dokumenty cytowane przez skarżącą, to jest faks z dnia 13 lutego 1990 r. skierowany przez M.A. do Schmidt oraz pismo M.A. do Schmidt z dnia 21 września 1990 r. wpisują się w kontekst, w jakim Caterpillar zastanawiała się w następstwie anonimowego pisma, czy zachowanie jej dystrybutora włoskiego było lojalne i zgodne z treścią umowy o dystrybucji.

127 Analiza tych trzech dokumentów dostarcza następujących wskazówek. W pierwszej kolejności, anonimowe pismo skierowane do Caterpillar w lutym 1990 r. wskazuje, że części sprzedane Schmidt przez ICBO były dostarczane do magazynu w Marsylii, gdzie były „odbierane i poddawane formalnościom celnym przez Haladjian”. W drugiej kolejności, w fakse M.A. do Schmidt z dnia 13 lutego 1990 r. jest mowa o sprzedaży o wartości 120 milionów lirów włoskich dokonanej w 1986 r. przez Maia na rzecz ICBO w celu wykorzystania tych części zamiennych przez przedsiębiorców włoskich w Kamerunie i Gabonie. W trzeciej kolejności, pismo M.A. do Schmidt z dnia 21 września 1990 r. wskazuje na samym początku, że w trakcie wizyty przedstawicieli Caterpillar u Maia, Caterpillar powiedziała Maia, że wiedziała o otrzymaniu przez Haladjian w Havre i w Marsylii szeregu kontenerów ze Stanów Zjednoczonych i że te kontenery już nie przychodziły, natomiast sprzedaż Haladjian nie zmniejszała się, i że Caterpillar zastanawiała się w związku z tym, jakie mogło być nowe źródło zaopatrzenia Haladjian. To pismo przedstawia następnie odpowiedź Maia, która została udzielona Caterpillar i z której wynika, że Maia wiedziała — tylko w pewnym sensie — że ICBO sprzedawała używane części zamienne przeznaczone do wielu krajów afrykańskich.

128 Po przeczytaniu tych trzech dokumentów ocena zawarta w zaskarżonej decyzji, zgodnie z którą dokumenty przedstawione przez Haladjian nie pozwalają ustalić miejsca docelowego części nabytych przez Haladjian we Włoszech, nie jest oczywiście błędna. W istocie informacja pochodząca z anonimowego pisma, że części kupione przez Haladjian od Maia za pośrednictwem ICBO i Schmidt były dostarczane i poddawane formalnościom celnym w Marsylii, co pozwala sądzić, że części eksportowane do Stanów Zjednoczonych, gdzie znajdowała się Schmidt, były następnie na nowo eksportowane do Francji, gdzie były poddawane formalnościom

celnym, należy porównać z informacjami udzielonymi Caterpillar przez Maia, które nawiązują do sprzedaży w Afryce. Niektóre dokumenty pozwalały więc sądzić, że ostatecznym miejscem docelowym niektórych części rzeczywiście mogła być Afryka. W konsekwencji w przypadku braku przedstawienia dowodów przez Haladjian co do rzeczywistego miejsca docelowego części kupionych od Maia za pośrednictwem ICBO i Schmidt, nie można zarzucać Komisji, że uznała w zaskarżonej decyzji, iż nic nie dowodziło, że miejscem docelowym części była właśnie Francja.

129 Poza tym, bez względu na ostateczne miejsce docelowe spornych części, dokumenty cytowane w zaskarżonej decyzji i krytykowane przez skarżącą nie dowodzą, że sprzedaż wewnątrzspółnotowa nie była możliwa z powodu Caterpillar. Należy stwierdzić w związku z tym, że skarżąca nie dowodzi istnienia jakiegokolwiek porozumienia lub jakiegokolwiek praktyki uzgodnionej pomiędzy Caterpillar i jej europejskimi dystrybutorami, na podstawie których nie może kupować we Włoszech w celu sprzedaży we Francji, co stanowi główną tezę w niniejszej skardze.

130 Ponadto skarżąca nie może podnosić, że jej prawa jako podmiotu wnoszącego skargę do Komisji zostały naruszone, ponieważ nie miała możliwości przedstawienia dowodów na okoliczność ostatecznego miejsca docelowego części zakupionych od Maia za pośrednictwem ICBO i Schmidt w trakcie postępowania administracyjnego, skoro skarżąca sama podniosła w swoich uwagach na temat pisma na mocy art. 6, że miejscem docelowym tych części była Francja, nie przedstawiając jednak na to dowodu. Zatem skarżąca nie może zarzucać Komisji, że odrzuciła jej twierdzenie z powodu braku wystarczających dowodów.

131 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić zastrzeżenia skarżącej w odniesieniu do dokumentów dotyczących sieci Maia/ICBO/Schmidt, którą posłużyła się Haladjian w celu zaopatrzenia przed złożeniem zlecenia w dniu 24 lutego 1993 r.

b) W przedmiocie dokumentów dotyczących zamówienia z dnia 24 lutego 1993 r.

Zaskarżona decyzja

- 132 W zaskarżonej decyzji zbadano także drugą serię dokumentów dotyczących zlecenia z dnia 24 lutego 1993 r. oraz jego realizację przez Maia oraz ubocznie przez Caterpillar. Istotne dokumenty są następujące.
- 133 Według decyzji w piśmie z dnia 24 lutego 1993 r. Haladjian napisała do Maia w celu poinformowania jej, że kilku użytkowników francuskich, których pisma zostały załączone, zezwoliło jej na zakup części zamiennych wyprodukowanych przez Caterpillar, że omówiła treść tych pism z Caterpillar, która powiedziała jej, iż należało złożyć zamówienie u dystrybutora i że w konsekwencji była zainteresowana kupnem części zamiennych po cenie Consumer price w dolarach Stanów Zjednoczonych (zwanym dalej „dolarami”) (zaskarżona decyzja, pkt 6.3, akapit piąty).
- 134 Według zaskarżonej decyzji w następstwie przypomnienia z dnia 30 marca 1993 r. Maia wysłała do Caterpillar faks w dniu 31 marca 1993 r., aby dowiedzieć się, jakie zachowanie należało przyjąć, i także skontaktowała się telefonicznie z Caterpillar. Według wewnętrznego pisma Maia z dnia 20 kwietnia 1993 r. Caterpillar odpowiedziała, że Maia musi udzielić opowiedzi Haladjian i że jeśli Maia się zgadza, to może zaproponować cenę według taryfy włoskiej (zaskarżona decyzja, pkt 6.3, akapit siódmy).
- 135 Według zaskarżonej decyzji zamówienie z dnia 24 lutego 1993 r. jest nietypowe. W pierwszej kolejności, Haladjian twierdzi bowiem, że klienci francuscy zezwolili jej na zakup części zamiennych wyprodukowanych przez Caterpillar, a tymczasem takie zezwolenie nie jest konieczne, gdy odsprzedawca kupuje części w państwie strefy WE/EFTA z przeznaczeniem do innego państwa tej strefy. W drugiej kolejności, Haladjian wskazuje, że te pisma były przedmiotem rozmów z dyrektorem Caterpillar, chociaż odsprzedawca, który zajmuje się handlem wewnątrzspółnotowym, nie ma obowiązku omawiania z kimkolwiek swojego zamówienia. W trzeciej

kolejności, zamówienie z dnia 24 lutego 1993 r. nie zostało złożone w cenie wyrażonej w walucie lokalnej, ale w oparciu o Consumer price w dolarach. Tymczasem każdy dystrybutor określa taryfę sprzedaży we własnej walucie, a nie w dolarach (zaskarżona decyzja, pkt 6.3).

- 136 W tym względzie w zaskarżonej decyzji przypomniano w pierwszej kolejności, że Haladjian nie dowiodła, iż wcześniej korzystała z cen wyrażonych w dolarach ze strony Maia lub innych dystrybutorów europejskich za produkty przeznaczone do Francji lub innych państw strefy WE/EFTA, w drugiej kolejności, że Haladjian nigdy nie przedstawiła dowodu, że Maia stosowała rzekomą taryfę międzynarodową wyrażoną w dolarach wobec innych klientów wspólnotowych i że — w konsekwencji — odmowa stosowania tej ceny wobec Haladjian jest dyskryminacją oraz w trzeciej kolejności, że Haladjian nie dowiodła, że bez interwencji Caterpillar skorzystałaby z ceny niższej od ceny zaoferowanej przez Maia w piśmie z dnia 8 kwietnia 1993 r. Ze względu na swoją zawartość zamówienie z dnia 24 lutego 1993 r. jest zatem reakcją na decyzję Maia o zaprzestaniu zaopatrzenia Haladjian z obejściem systemu CES i ma na celu pozwolić jej uzyskać elementy na poparcie swoje skargi do Komisji [zaskarżona decyzja, pkt 6.3 i 7.1, lit. c)].
- 137 Ponadto zaskarżona decyzja (pkt 6.3 akapit szósty) odnosi się do pisma M.A. do Schmidt z dnia 30 marca 1993 r., wysłanego po złożeniu zamówienia w dniu 24 lutego 1993 r. To pismo wskazuje, co następuje:

„Pierwsze wieści od Caterpillar nie są dobre. W poniedziałek po południu mój dyrektor generalny zadzwonił do mnie, żeby mi powiedzieć, że zatelefonowano do niego z Genewy, radząc unikania zaopatrzenia H.F. Avignon; oficjalnie to nie może mieć miejsca, w konsekwencji zamierzamy odpowiedzieć i zaproponować listę cen włoskich (oznacza to cenę konsumenta [Consumer price] w dolarach średnio razy dwa !!!); wkrótce otrzymamy ostateczną odpowiedź Caterpillar. [...]”.

- 138 Według zaskarżonej decyzji pismem z dnia 8 kwietnia 1993 r. Maia zaproponowała Haladjian cenę według taryfy włoskiej i rabat w wysokości 10%. Pismem z dnia 22 kwietnia 1993 r. Haladjian odrzuciła tę propozycję domagając się skorzystania z Consumer price wyrażonej w dolarach i rabatu, tak jak zaproponowano innym klientom Maia. Haladjian zagroziła Maia, że złoży do Komisji skargę dotyczącą stosowania dyskryminujących cen, jeśli jej żądanie nie zostanie spełnione. Według wewnętrznego pisma Maia z dnia 20 kwietnia 1993 r., cytowanego powyżej, ta spółka poinformowała Caterpillar i Bergerat o reakcji Haladjian (zaskarżona decyzja, pkt 6.3, akapit ósmy i dziewiąty).
- 139 Według wewnętrznego pisma Maia z dnia 30 kwietnia 1993 r. Haladjian zwróciła się do Maia, ponieważ mogła zastosować szantaż wobec Maia, biorąc pod uwagę, w pierwszej kolejności, że Maia zastosowała w przeszłości taryfę międzynarodową wobec klientów wspólnotowych (według zaskarżonej decyzji to pismo powtarza treść pisma Haladjian do Maia z dnia 22 kwietnia 1993 r., cytowanego w poprzednim punkcie, które odnosi się do Consumer price w dolarach), w drugiej kolejności, że Maia nie przestrzegała reguł systemu CES w odniesieniu do sprzedaży poza Wspólnotę, w trzeciej kolejności, że Haladjian jest w stanie udowodnić sprzedaż przez Maia na rzecz Haladjian za pośrednictwem ICBO, a w czwartej kolejności, że niektórzy dyrektorzy Caterpillar znają równoległą działalność Maia, którą ukrywali aż do tego momentu (zaskarżona decyzja, pkt 6.3, akapit dziesiąty i przypis nr 10 na dole strony).
- 140 Ponieważ zamówienie z dnia 24 lutego 1993 r. wspomina o dyskusji z Caterpillar oraz z uwagi na obawę Maia przed wypowiedzeniem jej umowy w sprawie dystrybucji z powodu obejścia systemu CES w zaskarżonej decyzji wskazano, że „nie dziwi”, iż Maia zażądała wyjaśnień od Caterpillar co do sposobu, w jaki należy potraktować to zamówienie. W tej kwestii w zaskarżonej decyzji stwierdzono, że Caterpillar odpowiedziała na to żądanie, wskazując, że Maia musi odpowiedzieć Haladjian i że jeśli Maia się z tym zgadza, to może zaproponować cenę według taryfy włoskiej. Nie chodzi tu, zgodnie z zaskarżoną decyzją, jedynie o „sugestię”. Ta sugestia została zastosowana przez Maia — zgodnie z zaskarżoną decyzją przy zachowaniu całkowitej autonomii — w dniu 8 kwietnia 1993 r., skoro zaproponowała ona Haladjian cenę opartą na taryfie włoskiej i rabat w wysokości 10% — ten sam, który uzyskał jeden z największych klientów Maia. Dlatego w zaskarżonej decyzji wyprowadzono wniosek, że konsultacje pomiędzy Maia i Caterpillar nie są uzgodnieniem mającym na celu przeszkodzenie lub utrudnienie handlu równoleg-

łego pomiędzy państwami członkowskimi w rozumieniu art. 81 WE. Poza tym w zaskarżonej decyzji wskazano, że ponieważ cytowane wyżej dokumenty nie ukazują ograniczenia konkurencji w rozumieniu art. 81 WE, rzekome wywieranie presji przez Bergerat na Caterpillar, żeby ta spółka kontrolowała import we Francji, nie stanowi także ograniczenia [zaskarżona decyzja, pkt 6.3, str. 17 i pkt 7.1, lit. c)].

Argumenty stron

- 141 W pierwszej kolejności, skarżąca kwestionuje sposób, w jaki w zaskarżonej decyzji dokonano oceny treści niektórych dokumentów dotyczących Maia w odniesieniu do 1993 r.
- 142 Na początku krytykuje ona ocenę dokonaną w zaskarżonej decyzji, zgodnie z którą zamówienie z dnia 24 lutego 1993 r. było nietypowe. Po pierwsze, zaznacza ona, że zaskarżona nie ukazuje, że to zamówienie wpisuje się w kontekst dyskusji, które Haladjian prowadziła wówczas z Caterpillar na temat stosowania systemu CES w stosunku do niej, i odwołuje się do wymiany pism pomiędzy Caterpillar a nią z dni 30 marca i 13 kwietnia 1993 r. Po drugie, skarżąca podnosi, że w decyzji założono, że nie występuje ograniczenie handlu wewnątrzspółnotowego i że w konsekwencji nie jest normalne stawianie żądań względem Maia dotyczących rynku francuskiego odnosząc się do uprzedniej zgody Caterpillar. Otóż wprawdzie taka obserwacja może być teoretycznie uzasadniona, skarżąca podnosi jednak, że dokumenty dotyczące Maia w rzeczywistości ukazują, że handel wewnątrzspółnotowy jest ograniczony. Dlatego reakcja Maia, która spieszy by skonsultować się z Caterpillar na temat zamówienia Haladjian, ilustruje niemożliwość prowadzenia handlu wewnątrzspółnotowego w sposób otwarty i swobodny. W tym względzie skarżąca stwierdza, że wprawdzie odniesienie w zamówieniu z dnia 24 lutego 1993 r. do kontaktów Haladjian z Caterpillar mogłoby najwyżej wyjaśniać, że Maia zwraca się do Caterpillar o udzielenie wyjaśnienia, jednak nie uzasadnia ono, że Maia zwraca się o udzielenie instrukcji. Po trzecie, skarżąca podkreśla, że w zaskarżonej decyzji nie uwzględniono struktury cen w handlu wewnątrzspółnotowym, skoro uznano za „nietypowe” żądanie Haladjian stosowania cen ustalonych w oparciu o Consumer price w dolarach. Natomiast aż do momentu, w którym Caterpillar wyraziła sprzeciw, zakup odsprzedawców odbywał się normalnie w oparciu o tę taryfę (zwaną w piśmie wewnętrznym Maia z dnia 30 kwietnia 1993 r. także „taryfą międzynarodową”), a nie w oparciu o przesadnie wysokie taryfy krajowe.

143 Następnie skarżąca podkreśla, że pisma wewnętrzne Maia z dnia 20 kwietnia 1993 r., przekazane Caterpillar w dniu 23 kwietnia, nie można sprowadzać do dwóch okoliczności cytowanych w zaskarżonej decyzji, to jest że Caterpillar zachęciła Maia do udzielenia odpowiedzi Haladjian, sugerując jej zastosowanie taryfy włoskiej, i że Maia poinformowała Bergerat o reakcji Haladjian na tę ofertę cenową. To pismo także wskazuje, że Caterpillar najpierw poradziła Maia zyskać na czasie przed udzieleniem odpowiedzi Haladjian, że Maia chciała wiedzieć, czy innemu odsprzedawcy włoskiemu zadano takie samo pytanie w celu ewentualnie udzielenia takiej samej odpowiedzi, że „rady” Caterpillar nie sprowadzały się jedynie do sugestii, by Maia zaproponowała Haladjian taryfę włoską, ponieważ Caterpillar przeczytała szczegółowe warunki sprzedaży i zasugerowała, by zapytać się o modele i numery maszyn klientów francuskich, że Maia ponownie chciała zyskać na czasie, gdy w dniu 16 kwietnia 1993 r. Haladjian zażądała informacji dotyczących taryfy włoskiej, i że Maia poinformowała Bergerat nie tylko o „reakcji Haladjian”, jak błędnie wskazano w zaskarżonej decyzji, ale także o zachowaniu Maia względem Haladjian.

144 Wreszcie skarżąca podkreśla, że zaskarżona decyzja powinna była uwzględnić wyjaśnienie M.A. udzielone przez Schmidt w piśmie z dnia 30 marca 1993 r., z którego wynika, że Caterpillar „poradziła” Maia unikać zaopatrzenia „HF Avignon” (to jest Haladjian), ponieważ „oficjalnie to nie [mogło] mieć miejsca”, że w konsekwencji Maia zamierzała zaproponować Haladjian taryfę włoską i że Maia oczekiwała w tym zakresie ostatecznej odpowiedzi Caterpillar.

145 W drugiej kolejności, skarżąca krytykuje powody przedstawione w zaskarżonej decyzji na poparcie twierdzenia, że ceny zostały zaproponowane przez Maia przy zachowaniu całkowitej autonomii i że konsultacje pomiędzy Caterpillar i Maia nie stanowiły uzgodnienia w rozumieniu art. 81 WE, czyli ocenę, według której żądania Haladjian wobec Maia miały wyłącznie na celu stosowanie szantażu w stosunku do Maia i ocenę, według której treść wymiany pomiędzy Maia i Caterpillar wyjaśniał zakup dokonany za pośrednictwem ICBO i Schmidt przeznaczony do Afryki.

- 146 Jeśli chodzi o rzekomy szantaż, to zdaniem skarżącej podane wyjaśnienie jest sprzeczne z chronologią wydarzeń, skoro zamówienie z dnia 24 lutego 1993 r. zostało złożone przed ogłoszeniem wstrzymania stosunków handlowych za pośrednictwem Maia, które nastąpiło w piśmie M.A. do Schmidt z dnia 30 marca 1993 r. Zamówienie zostało ponadto złożone dwa miesiące przed groźbą Haladjian wniesienia skargi do władz wspólnotowych, która została sformułowana w piśmie z dnia 22 kwietnia 1993 r. w następstwie odmowy Maia przyznania jej identycznych cen z cenami zaoferowanymi innym nabywcom ze Wspólnoty, którzy znajdowali się w porównywalnej sytuacji.
- 147 W opinii skarżącej także, podobnie jak w przypadku błędu popełnionego w odniesieniu do dokumentów z 1990 r., w zaskarżonej decyzji stwierdzono ponownie, że celem transakcji zrealizowanych za pośrednictwem ICBO z obejściem systemu CES była Afryka i że Haladjian nie dowiodła, że było inaczej. Otóż kwestia sprzedaży dokonanej przez Maia na rzecz Haladjian za pośrednictwem ICBO jest całkowicie odrębna od kwestii zamówienia z dnia 24 lutego 1993 r., mającego na celu zakup w sposób bezpośredni i otwarty u Maia w ramach systemu ustanowionego przez Caterpillar. Dlatego interpretacja zamówienia z dnia 24 lutego 1993 r. w świetle stosunków handlowych pomiędzy Maia i Haladjian prowadzi w nieunikniony sposób do całkowitego niezrozumienia sytuacji. Stosunki z ICBO, niezależnie od ich oceny i od tego, czy stanowią przeszkodę w handlu wewnątrz-wspólnotowym, i tak nie mają wpływu na ocenę bezpośrednich dowodów dotyczących uzgodnień, które miały miejsce pomiędzy Maia i Caterpillar w zakresie odpowiedzi, jaką należy udzielić na zamówienie Haladjian.
- 148 W trzeciej kolejności, skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest błędna, ponieważ stwierdzono w niej, że Haladjian nie udowodniła dyskryminacji cenowej, którą zarzuciła Maia w swoim piśmie z dnia 22 kwietnia 1993 r. Wystarczy odnieść się do pisma M.A. do Schmidt z dnia 30 marca 1993 r. w celu stwierdzenia wyraźnego i zamierzonego celu dyskryminacyjnego tych cen. Tak samo w związku z badaniem w zaskarżonej decyzji ręcznie napisanego pisma wewnętrznego Maia z dnia 30 kwietnia 1993 r. (pkt 6.3, str. 14, przedostatni akapit, str. 15, ostatnie tiret) nie można kwestionować, że Maia stosowała cenę międzynarodową w stosunku do innych klientów wspólnotowych, nie zaprzeczając jednocześnie temu faktowi, który został dwukrotnie wspomniany w tej samej decyzji, i to pomimo że przypis nr 10 na

dole strony zaskarżonej decyzji wskazuje, że wzmianka o taryfie międzynarodowej w piśmie wewnętrznym Maia nie jest „przyznaniem się”, lecz jedynie odtworzeniem treści pisma Haladjian z dnia 22 kwietnia 1993 r.

- 149 Zdaniem skarżącej taka interpretacja jest błędna, skoro nawet zakładając, że autor pisma wewnętrznego z dnia 30 kwietnia 1993 r. jedynie cytuje pismo Haladjian z dnia 22 kwietnia 1993 r., to pismo przedstawia, że ten fakt jest pewny, że Haladjian może go udowodnić i że martwi ją to, że Caterpillar może się o tym dowiedzieć. To pismo dowodzi zatem nie tylko tego, że dyskryminacja, której ofiarą jest Haladjian, jest realna, ale także tego, że Maia obawiała się, iż Caterpillar dowie się o sprzedaży przez nią po cenach konkurencyjnych do innych państw („avrà certamente »materiale« che puo »inchiodarci e avvalorare la sua affermazione dell’ultima lettera« [noi vendiamo usando il listino Internazionale a clienti EEC]”).
- 150 Ponadto skarżąca wskazuje, że w maju 1994 r. dowiedziała się o ofertach złożonych przez Maia użytkownikowi angielskiemu (zwanemu dalej „C”) po cenach, które były dużo korzystniejsze od cen zaproponowanych jej przez Maia — różnice w zależności od części wynosiły od 90% do 160%. Wówczas Haladjian otrzymała także ofertę od odsprzedawcy włoskiego (zwanego dalej „M”), który zaopatrywał się u Maia i był w stanie zaproponować Haladjian ceny niższe od cen, które Haladjian mogła uzyskać bezpośrednio od Maia.
- 151 W czwartej kolejności, skarżąca podnosi, że z powyższych rozważań wynika, że Komisja popełniła błąd co do prawa nie stwierdzając, że pomiędzy Caterpillar i Maia miały miejsce praktyki uzgodnione. Rozumowanie Komisji opiera się bowiem na nietypowym charakterze zamówienia z dnia 24 lutego 1993 r. i na okoliczności, że Haladjian nie udowodniła, że to zamówienie poprzedzały inne podobne zamówienia. Otóż dla ustalenia występowania ograniczeń konkurencji w przypadku zamówienia wewnątrzspółnotowego nie jest przydatne odniesienie się do subiektywnych motywów transakcji lub do wcześniejszego istnienia lub braku istnienia podobnych transakcji.

- 152 Komisja kwestionuje tezę skarżącą, przypominając, że z zaskarżonej decyzji wynika, że kontakty Caterpillar i Maia w następstwie zamówienia z dnia 24 lutego 1993 r. nie dowodzą występowania rzekomej niepisanej reguły zakazującej eksportu na rzecz odsprzedawców ze strefy WE/EFTA, lecz że wspomniane kontakty można wyjaśnić w oparciu o szczególnie kontekst tego zamówienia. Ponadto nie ma dowodu na to, że Maia nie ustaliła swobodnie ceny sprzedaży dla takiej transakcji, w tym 10% rabatu przyznanego Haladjian. Komisja krytykuje także wystarczającą moc dowodową dokumentów dotyczących ofert złożonych C. przez Maia oraz oferty złożonej Haladjian przez M.
- 153 Caterpillar podkreśla poza tym, że Maia jednostronnie postanowiła skontaktować się z Caterpillar i Bergerat i że jej odpowiedź polegała na propozycji traktowania Haladjian w ten sam sposób co innych nabywców części zamiennych, to jest stosując listę cen sprzedaży detalicznej.

Ocena Sądu

- 154 Żaden z argumentów przedstawionych przez skarżącą nie wyczerpuje znamion oczywistego błędu w ocenie Komisji. W niniejszym przypadku skarżąca krytykuje jedynie treść różnych dokumentów cytowanych i analizowanych przez Komisję dotyczących traktowania zamówienia z dnia 24 lutego 1993 r., nie przedstawiając dowodów, które mogłyby podważyć wnioski wyprowadzone w zaskarżonej decyzji w tym zakresie, czyli z jednej strony ocenę, według której uzgodnienie, do którego doszło pomiędzy Maia i Caterpillar, dotyczące traktowania tego zamówienia, nie stanowi ograniczenia konkurencji w rozumieniu art. 81 WE, a z drugiej strony ocenę, według której oferta cenowa — krajowa taryfa włoska z 10% rabatem — została złożona Haladjian przez Maia przy zachowaniu całkowitej autonomii, pomimo sugestii Caterpillar, która proponowała zastosowanie włoskiej taryfy krajowej.

155 W istocie według zaskarżonej decyzji uzgodnienie pomiędzy Maia i Caterpillar w zakresie odpowiedzi, jakiej należy udzielić na zamówienie Haladjian, które wynika w szczególności z pisma wewnętrznego Maia z dnia 20 kwietnia 1993 r. skierowanego do Caterpillar w dniu 23 kwietnia 1993 r., wyjaśnia kontekst tego zamówienia i fakt, że w tym zamówieniu wskazano, że pomiędzy Haladjian i Caterpillar miały miejsce dyskusje odnośnie do niektórych jego elementów, to jest pism klientów Haladjian zawierających zezwolenia.

156 Otóż należy przypomnieć, że w przeszłości sprzedaż Maia na rzecz Haladjian odbywała się za pośrednictwem sieci obejmującej ICBO we Włoszech i Schmidt w Stanach Zjednoczonych. Ponadto w następstwie dochodzenia przeprowadzonego przez Caterpillar Maia postanowiła przerwać tę sieć zaopatrzenia w celu uniknięcia zerwania umowy dystrybucji, czym zagroziła jej Caterpillar (zob. pismo M.A. do Schmidt z dnia 30 marca 1993 r., załącznik 29 do skargi). W tych warunkach zaskarżona decyzja nie jest oczywiście błędna w zakresie, w jakim według niej pytanie Maia zadane Caterpillar, jakie podejście należałoby przyjąć w celu udzielenia odpowiedzi na zamówienie z dnia 24 lutego 1993 r., wynika z woli nieutrącenia przez Maia korzyści związanej umową w sprawie dystrybucji. Takie zachowanie Maia wyjaśnia także treść tego zamówienia, w którym wspomniano o kontaktach z Caterpillar i zezwoleniach na zakup podpisanych przez użytkowników francuskich, pomimo że takie kontakty i zezwolenia nie są wymagane w przypadku sprzedaży wewnątrzspółnotowej z Włoch do Francji. Maia mogła zatem odczuwać uzasadnioną potrzebę kontaktowania się z Caterpillar w celu uzyskania więcej informacji na ten temat.

157 W konsekwencji zaskarżona decyzja nie zawiera oczywistego błędu w ocenie w zakresie, w jakim wyprowadzono w niej wniosek, że uzgodnienie pomiędzy Maia i Caterpillar było uzasadnione względami koniunkturalnymi, które nie pozwalają na ustalenie w sposób wymagany prawem występowania przeszkody w sprzedaży wewnątrzspółnotowej na rzecz odsprzedawców.

- 158 Jeśli chodzi o autonomiczny charakter oferty złożonej przez Maia — to jest krajowej taryfy włoskiej wraz z 10% rabatem — należy podkreślić, że zaskarżona decyzja nie jest oczywiście błędna w zakresie, w jakim wskazano w niej, że wprawdzie ta oferta jest przynajmniej częściowo wynikiem sugestii Caterpillar, która zaproponowała Maia udzielić odpowiedzi Haladjian w oparciu o krajową taryfę włoską, jednak została ona złożona przy zachowaniu całkowitej autonomii, tak jak wynika ze wskazówki „jeśli bylibyśmy zgodni”, znajdującej się w piśmie wewnętrznym Maia z dnia 20 kwietnia 1993 r., które przedstawia treść wskazówek udzielonych Maia telefonicznie przez przedstawiciela Caterpillar odnośnie do zamówienia Haladjian. Ponadto rabat w wysokości 10% został zaproponowany z inicjatywy Maia. Ten rabat ilustruje ogólną zasadę przedstawioną w zaskarżonej decyzji, według której dystrybutor ma swobodę w wyborze ceny, którą zamierza zaproponować odsprzedawcom. Na podstawie systemu CES ten dystrybutor musi jedynie przestrzegać obowiązujących przepisów w dziedzinie sprzedaży międzystrefowej, co nie wydaje się mieć miejsca w tym przypadku, biorąc pod uwagę, że w zamówieniu z dnia 24 lutego 1993 r. powoływano się na zezwolenia pisma zawierające, które zostały przedstawione przez użytkowników francuskich.
- 159 W konsekwencji zaskarżona decyzja nie zawiera oczywistego błędu w ocenie w zakresie, w jakim wyprowadzono w niej wniosek, że oferta Maia została złożona Haladjian przy zachowaniu całkowitej autonomii przez tego dystrybutora i że nie stanowi przeszkody w sprzedaży wewnątrzspółnotowej na rzecz odsprzedawców.
- 160 Dodatkowo, pomimo twierdzeń w tym zakresie, skarżąca nie udowodniła, że oferta Maia była w stosunku do niej dyskryminująca lub ogólniej, że stanowiła ograniczenie konkurencji. W szczególności należy wskazać, że Komisja nie mogła dojść do takiej oceny w świetle okoliczności, które zostały jej przedstawione, to jest w świetle odniesienia do taryfy międzynarodowej w piśmie M.A. do Schmidt z dnia 30 marca 1993 r. („Consumer price w dolarach”) i w wewnętrznym piśmie Maia z dnia 30 kwietnia 1993 r., jeżeli sporna transakcja nie podlegała systemowi CES i w każdym razie jeśli nie wykazano, że została zrealizowana wskutek interwencji ze strony Caterpillar w tym zakresie.
- 161 Jeśli chodzi o oferty Maia złożone użytkownikowi angielskiemu C. w dniach 26 stycznia i 21 lutego 1994 r. po cenach, które były o wiele korzystniejsze od cen

zapropionowanych Haladjian przez Maia w dniu 8 kwietnia 1993 r., należy wskazać, że te oferty zostały złożone w lirach włoskich a nie w dolarach i że od oferty złożonej Haladjian przez Maia dzieli je odstęp czasu wynoszący dziesięć i jedenaście miesięcy, i to w okresie, w którym lir włoski ulegał dużym wahaniom kursowym. Jako że brak jest dowodów pozwalających na ustalenie, że zamówienie złożone wówczas przez Haladjian zostałoby potraktowane inaczej od zamówienia użytkownika angielskiego, Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, wskazując, że Haladjian nie wykazała, że Maia dopuściła się wobec niej dyskryminacji taryfowej, a w każdym razie, że tę dyskryminację należy przypisać Caterpillar.

162 Podobnie, jeśli chodzi o ofertę złożoną Haladjian przez odsprzedawcę włoskiego M., który zaopatrywał się u Maia i który był w stanie zaoferować Haladjian ceny niższe od cen, które mogła ona uzyskać bezpośrednio u Maia, należy także wskazać, że ta oferta nie ma jako taka wystarczającej mocy dowodowej, by wykazać występowanie dyskryminacji taryfowej zarzucanej przez skarżącą. W istocie nic nie wskazuje w tej ofercie wyrażonej w dolarach, że odsprzedawca włoski kupił części od Maia, tak jak utrzymuje skarżąca. Ponieważ Komisja nie mogła dokonać ważnego porównania z ofertą Maia złożoną Haladjian, nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, wskazując, że Haladjian nie udowodniła, że Maia dopuściła się wobec niej dyskryminacji taryfowej, a w każdym razie, że tę dyskryminację należy przypisać Caterpillar.

163 Poza tym krytyka skarżącej dotycząca rzekomego szantażu stosowanego wobec Maia nie ma znaczenia, skoro groźba wniesienia skargi do Komisji w sprawie dyskryminujących cen wynika jasno z pisma Haladjian z dnia 22 kwietnia 1993 r., w którym odrzuciła ona ofertę Maia i zażądała Consumer price w dolarach. W tym względzie chronologia wydarzeń, na którą powołuje się skarżąca w celu zakwestionowania takiego szantażu, jest sprzeczna z jej twierdzeniami, jeżeli to ona sama w piśmie z dnia 22 kwietnia 1993 r. grozi wniesieniem skargi do władz wspólnotowych w celu wyrażenia swojego niezadowolenia z warunków taryfowych zaproponowanych przez Maia w dniu 8 kwietnia 1993 r. Tak samo argument skarżącej dotyczący sprzedaży w Afryce nie ma znaczenia, ponieważ nie ma wpływu na rozumowanie przedstawione w zaskarżonej decyzji w odniesieniu do zamówienia Haladjian i do odpowiedzi, jakie udzieliła Maia.

164 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić zastrzeżenia w odniesieniu do dokumentów dotyczących zamówienia z dnia 24 lutego 1993 r.

6. Wniosek

165 Z całości powyższych rozważań wynika, że skarżąca nie przedstawiła dowodów, które mogłyby podważyć ocenę dokonaną w zaskarżonej decyzji dotyczącą zastosowania art. 81 WE.

166 W szczególności jeśli chodzi o ocenę dotyczącą wpływu systemu CES na sprzedaż realizowaną w strefie WE/EFTA, należy wskazać, że żadna okoliczność przedstawiona przez skarżącą nie podważa wniosku, do którego doszła Komisja po zbadaniu skargi złożonej do niej, czyli że „nie udowodniono żadnego ograniczenia konkurencji mającego na celu przeszkodzenie lub utrudnienie handlu częściami zamiennymi w tej strefie” (zaskarżona decyzja, pkt 7.1, str. 22, akapit trzeci).

167 Tak samo jeśli chodzi o ocenę dotyczącą wpływu systemu CES na sprzedaż międzystrefową zrealizowaną pomiędzy Stanami Zjednoczonymi a strefą WE/EFTA, żadna okoliczność przedstawiona przez skarżącą nie może podważyć wniosku Komisji, który wyprowadziła ona na zakończenie postępowania administracyjnego, a mianowicie że system CES nie izoluje rynku wspólnotowego, zakazując konkurencji przy użyciu części zamiennych importowanych ze Stanów Zjednoczonych po cenach niższych od cen europejskich i nie ma także wpływu na handel wewnątrzspółnotowy tych części zamiennych (zaskarżona decyzja, pkt 7.2, str. 25, tiret pierwsze i drugie). W tym względzie należy przypomnieć, że aby uzasadnić stosowanie przepisów konkurencji do porozumienia dotyczącego produktów zakupionych w Stanach Zjednoczonych w celu ich sprzedaży we Wspólnocie na podstawie wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych to porozumienie musi pozwolić przewidzieć z wystarczającym prawdopodobieństwem, że może mieć

większy aniżeli nieznaczny wpływ na konkurencję we Wspólnocie i handel pomiędzy państwami członkowskimi (zob. podobnie wyrok w sprawie Javico, przywołany powyżej, pkt 16 i 18). Wywoływanie przez dane zachowanie jedynie pewnego wpływu na gospodarkę Wspólnoty, bez względu na to jakiego, nie stanowi samo w sobie na tyle ścisłego związku, który pozwoliłby na uzasadnienie kompetencji wspólnotowej. Ten wpływ musi być istotny, to jest odczuwalny i nie do zlekceważenia.

168 W związku z tym zarzut pierwszy należy oddalić.

D — *W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego rozumowania przeprowadzonego w zaskarżonej decyzji w odniesieniu do możliwości zastosowania art. 82 WE*

1. *W przedmiocie skargi złożonej do Komisji*

169 Skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja jest błędna, ponieważ stwierdzono w niej, że pkt 8 skargi złożonej do Komisji nie wskazywał na naruszenie art. 82 WE.

170 Sąd wskazuje, że jeśli chodzi o twierdzenie dotyczące naruszenia art. 82 WE, w końcowej części skargi złożonej do Komisji jedynie wskazano, że zachowanie Caterpillar „mogło być uznane za nadużycie pozycji dominującej zakazane przez art. [82] WE” i że Haladjian była gotowa pomóc Komisji w określeniu rynku właściwego, pozycji dominującej Caterpillar i nadużycia tej pozycji dominującej, jeśli Komisja uznałaby dochodzenie w tej kwestii za konieczne. Ponadto należy podkreślić, że w uwagach dotyczących pisma na mocy art. 6 skarżąca przyznała, że nie uściśliła swoich twierdzeń dotyczących naruszenia art. 82 WE w skardze

złożonej do Komisji, ponieważ była — i pozostawała — przekonana, że zachowania zarzucone Caterpillar były zakazane przez art. 81 WE. Ponieważ w skardze złożonej do Komisji nie ma żadnej wskazówki pozwalającej zrozumieć, dlaczego zachowanie Caterpillar mogło powodować naruszenie pozycji dominującej, skarżąca niesłusznie krytykuje, że w zaskarżonej decyzji stwierdzono, że skarga złożona przez nią do Komisji nie wskazywała na naruszenie art. 82 WE.

2. *W przedmiocie twierdzeń przedstawionych w podsumowującym piśmie z dnia 11 sierpnia 2000 r.*

¹⁷¹ W pkt 8 zaskarżonej decyzji wskazano, że jedynie w podsumowującym piśmie z dnia 11 sierpnia 2000 r. Haladjian wskazała wyraźnie, ale w sposób ogólny i bez przedstawienia dowodów czy twierdzeń dotyczących naruszeń art. 82 WE, wyliczając jedynie niektóre nadużycia wymienione w tym przepisie. Jednakże te zastrzeżenia zostały oddalone w zaskarżonej decyzji nawet przy założeniu, że Caterpillar faktycznie zajmuje pozycję dominującą na rynku części zamiennych.

a) W przedmiocie narzucenia niesłusznych cen transakcji

¹⁷² Jeśli chodzi o pierwsze twierdzenie dotyczące naruszenia art. 82 WE w związku z narzuceniem niesłusznych cen transakcji, zaskarżona decyzja wskazuje, że takie twierdzenie nie może zostać przyjęte, jeżeli Caterpillar nie narzuca żadnych cen i jeżeli dystrybutorzy mają swobodę w proponowaniu odsprzedawcom i użytkownikom cen, które zamierzają stosować (zaskarżona decyzja, pkt 8, akapit drugi).

173 Skarżąca utrzymuje, że ta ocena jest błędna z uwagi na naciski wywierane przez Caterpillar na Maia w 1993 r. Ponadto zasadniczym pytaniem jest tu to, czy podniesienie przez Caterpillar dystrybutorom amerykańskim o 10 punktów ceny sprzedaży części zamiennych przeznaczonych na eksport do Europy i niepozwolenie odsprzedawcy europejskiemu zaopatrującemu się w Stanach Zjednoczonych na skorzystanie z upustów ilościowych stanowi niesłuszną cenę. W związku z tym skarżąca twierdzi, że nawet zakładając, że można naliczyć większe koszty w celu „naprawienia szkody” dystrybutorowi europejskiemu na terytorium, z którego produkty są eksportowane, ukaranie dystrybutora amerykańskiego, który eksportuje do Europy, wykracza poza ten cel. Ponadto zaskarżona decyzja nie uwzględnia informacji podanych przez skarżącą w trakcie postępowania administracyjnego, jeśli chodzi o dyskryminację, jakiej podlega użytkownik europejski, który bezpośrednio lub za pośrednictwem odsprzedawcy europejskiego kupuje w Stanach Zjednoczonych, płacąc cenę rynkową wyrażoną w dolarach, w stosunku do dystrybutorów europejskich, którzy kupują w Belgii w walutach europejskich po cenie, która koniecznie uwzględnia kurs dolara, który jest niższy od rzeczywistego kursu. Ta pomoc przyznana przez Caterpillar swoim dystrybutorom europejskim zakłóca konkurencję, pozwalając im przeciwstawić się importowi pochodzącemu ze Stanów Zjednoczonych.

174 Sąd wskazuje na wstępie i tytułem ogólnym, że twierdzenia dotyczące naruszenia art. 82 WE sformułowane po raz pierwszy przez skarżącą w podsumowującym piśmie z dnia 11 sierpnia 2000 r. odnoszą się jedynie do tego, że Caterpillar narzucała Haladjian i innym odsprzedawcom europejskim niekorzystne i dyskryminujące warunki sprzedaży i że w konsekwencji „zachowanie [Caterpillar] prowadziło do nadużycia pozycji dominującej w rozumieniu art. 82 WE, które w szczególności polegało na narzucaniu nieuczciwych cen transakcji, ograniczaniu rynków ze szkodą dla konsumentów i stosowaniu wobec partnerów handlowych nierównych warunków do świadczeń równoważnych, które należały do naruszeń wyraźnie przewidzianych w art. 82 WE”. W ten sposób skarżąca jedynie wymienia naruszenia określone w art. 82 WE bez poparcia tego argumentami właściwymi dla niniejszego przypadku i bez przedstawienia najmniejszego dowodu na poparcie tego twierdzenia.

- 175 Jeśli chodzi o pierwsze twierdzenie Haladjian, należy wskazać, że skarżąca nie kwestionuje, że Caterpillar pozostawia swoim dystrybutorom, a w szczególności dystrybutorom amerykańskim, całkowitą swobodę w ustalaniu cen odsprzedaży części zamiennych ich klientom, takim jak Haladjian. Skarżąca powtarza jedynie argumenty, na które już odpowiedziano lub twierdzenia, które nie są poparte wystarczającymi dowodami.
- 176 Jeśli chodzi o zarzucaną presję, jaką Caterpillar wywierała na Maia w 1993 r., analiza kontaktów pomiędzy tymi dwoma przedsiębiorstwami a propos zamówienia z dnia 24 lutego 1993 r. dokonana w ramach zarzutu pierwszego pozwala na ustalenie, że Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, wskazując, że te kontakty wyjaśniał szczególny kontekst, w którym doszło do tego zamówienia (zob. powyżej pkt 155 i 156). Z tych samych względów te kontakty nie pozwalają na uznanie istnienia niesłuszných cen transakcji zarzucanych przez Haladjian jako udowodnionego. To samo dotyczy możliwości uzyskania przez odsprzedawcę europejskiego upustów ilościowych od dystrybutorów amerykańskich Caterpillar, ponieważ ta kwestia została zbadana w ramach zarzutu pierwszego i nie pozwala na ustalenie w niniejszym przypadku występowania ewentualnego ograniczenia konkurencji (zob. powyżej pkt 62).
- 177 Poza tym twierdzenie skarżącej, że podwyższenie o 10% ceny stosowanej przez Caterpillar wobec dystrybutorów amerykańskich w przypadku zamówień części zamiennych przeznaczonych na eksport do strefy WE/EFTA wykracza poza to, co jest konieczne w ramach systemu CES, nie jest poparte żadnym dowodem wskazującym na nieproporcjonalność lub brak uzasadnienia tego środka. Zatem takie twierdzenie nie może wystarczać do podważenia obiektywnych powodów różnicy w cenie stosowanej przez Caterpillar wobec dystrybutorów amerykańskich w przypadku sprzedaży na eksport, o której mowa w zaskarżonej decyzji, czyli generalnie konieczności zachowania jakości i nienaruszalności jej europejskiej sieci dystrybucji.

178 Tak samo dane dotyczące ewolucji cen stosowanych we Francji przez Bergerat i uzyskane w Stanach Zjednoczonych przez Haladjian pomiędzy 1992 a 2000 r. podane w trakcie postępowania administracyjnego w załączniku do podsumowującego pisma z dnia 11 sierpnia 2000 r. i przedstawione przez skarżącą jako dowód na to, że była poddana dyskryminacji w stosunku do dystrybutorów europejskich Caterpillar w zakresie, w jakim musi płacić w dolarach za zakup w Stanach Zjednoczonych, podczas gdy dystrybutorzy europejscy mogą kupować w Europie od Caterpillar Overseas płacąc w walucie europejskiej powiązanej z kursem dolara, który jest dla nich korzystny, nie mogą wystarczać do podważenia oceny zawartej w zaskarżonej decyzji dotyczącej zarzucanego narzucenia niesłusznej ceny transakcji. W istocie te różnice cen stwierdzone przez Haladjian może wyjaśniać z jednej strony dokładnie aprecjacja dolara w stosunku do walut europejskich w okresie 1992/2000 i z drugiej strony potrzeby sieci dystrybucji Caterpillar w zakresie, w jakim z racji swojej polityki handlowej Caterpillar może postanowić unikać takiej sytuacji, w której jej dystrybutorzy europejscy podlegaliby gwałtownym skutkom wahań rynków walutowych. Ponadto sytuacja odsprzedawców europejskich, którzy nie są ograniczeni zobowiązaniami umownymi, nie może być zrównana z sytuacją dystrybutorów europejskich Caterpillar, na których ciążyą takie zobowiązania.

179 W konsekwencji skarżąca nie udowodniła oczywistego błędu w ocenie Komisji, jeśli chodzi o analizę twierdzenia dotyczącego występowania naruszenia art. 82 WE w związku z narzuceniem przez Caterpillar niesłusznych cen transakcji.

b) W przedmiocie ograniczenia rynków ze szkodą dla konsumentów

180 W odniesieniu do drugiego twierdzenia dotyczącego naruszenia art. 82 WE w związku z ograniczeniem rynków ze szkodą dla konsumentów w zaskarżonej decyzji uznano, że to twierdzenie jest bezpodstawne, skoro użytkownicy mogą

zaopatrywać się bez ograniczeń na całym świecie, a odsprzedawcy mogą zaopatrywać się w innych strefach geograficznych, wskazując użytkowników ze strefy geograficznej przeznaczenia zamówionych części (zaskarżona decyzja, pkt 8, akapit drugi).

181 Skarżąca krytykuje tę ocenę, podkreślając, że nie uwzględnia ona ciężaru i sztywności systemu CES, który wymaga informacji wykraczających poza to, co jest konieczne. Tak samo fakt, że odsprzedawca europejski nie może utrzymywać zapasów w Stanach Zjednoczonych, gdzie części zamienne są najtańsze, nawet na rachunek zgłoszonego użytkownika, skutkuje ograniczeniem możliwości zaopatrzenia użytkowników europejskich. Skarżąca powołuje się w tym względzie na zaświadczenia wydane w styczniu i lutym 1993 r. przez jej dwóch klientów, którzy chcieli, by mogła ona zarządzać dużym zapasem części zamiennych.

182 Sąd wskazuje, że z analizy argumentów przedstawionych w ramach zarzutu pierwszego wynika, że żaden z tych argumentów nie pozwala na wyprowadzenie wniosku, że zamówienia złożone przez użytkowników europejskich, którzy posługują się Haladjian jako zleceniobiorcą w ramach systemu CES, nie zostały zrealizowane (zob. pkt 74–77 powyżej). Rynki nie są więc ograniczone na szkodę użytkowników, jak twierdzi skarżąca.

183 Ponadto należy także uwzględnić fakt, że całkowicie uzasadniona chęć użytkowników europejskich skorzystania z części zamiennych kupionych w Stanach Zjednoczonych, gdzie są one najtańsze, należy mierzyć miarą polityki sprzedaży Caterpillar — zaakceptowanej przez Komisję — która chce ograniczyć sprzedaż międzystrefową w celu uprzywilejowania swoich dystrybutorów europejskich, którzy w celu obecności i możliwości oferowania całej gamy usług wymaganych przez Caterpillar, jak sprzedaż maszyn budowlanych, muszą ponosić koszty, których nie ponoszą odsprzedawcy europejscy, zaopatrujący się w Stanach Zjednoczonych na rachunek użytkowników europejskich. Zatem argumenty przedstawione przez skarżącą nie pozwalają na podważenie tej sytuacji, w której wyważone są interesy różnych zainteresowanych stron wbrew woli wyrażonej przez dwóch klientów Haladjian,

którzy chcieliby móc zwiększyć możliwości zaopatrzenia bez zważania na interesy Caterpillar i jej sieci dystrybucji.

184 W konsekwencji skarżąca nie udowodniła oczywistego błędu w ocenie Komisji, jeśli chodzi o analizę jej twierdzenia dotyczącego występowania naruszenia art. 82 WE w związku z ograniczeniem przez Caterpillar rynków ze szkodą dla konsumentów.

c) W przedmiocie stosowania wobec partnerów handlowych nierównych warunków do świadczeń równoważnych

185 Jeśli chodzi o trzecie twierdzenie dotyczące naruszenia art. 82 WE w związku ze stosowaniem wobec partnerów handlowych nierównych warunków do świadczeń równoważnych, w zaskarżonej decyzji stwierdzono, że podmiot składający skargę do Komisji nie przedstawia żadnej okoliczności, która wskazywałaby na jego dyskryminację w stosunku do innych odsprzedawców. Natomiast system CES traktuje wszystkich odsprzedawców europejskich w jednolity sposób (zaskarżona decyzja, pkt 8, akapit drugi).

186 Skarżąca podnosi, że istotną kwestią nie jest tu jej dyskryminacja względem innych odsprzedawców europejskich, ale jej dyskryminacja względem innych nabywców europejskich — dystrybutorów, odsprzedawców i użytkowników — w odniesieniu do porównywalnych ilości. Dlatego fakt, że system CES akceptuje odsprzedawców europejskich, takich jak Haladjian, jedynie pod warunkiem, że nie działają jako zleceniobiorcy użytkowników końcowych, oznacza narzucenie warunków, które nie są obiektywnie uzasadnione i których jedynym celem jest zmniejszenie możliwości alternatywnej oferty.

187 Sąd wskazuje, że także tu skarżąca nie może domagać się takiego samego traktowania handlowego, jakie Caterpillar przyznaje swoim dystrybutorom euro-

pejskim, jeżeli wspomniani dystrybutorzy są ograniczeni zobowiązaniami umownymi, które nie ciążyą na Haladjian. Zatem ta kategoria nabywców odróżnia się od odsprzedawców i użytkowników, którzy nie są ograniczeni takimi zobowiązaniami.

188 W konsekwencji skarżąca nie udowodniła oczywistego błędu w ocenie Komisji, jeśli chodzi o analizę twierdzenia dotyczącego naruszenia art. 82 WE w związku ze stosowaniem wobec partnerów handlowych nierównych warunków do świadczeń równoważnych.

3. *W przedmiocie innych zastrzeżeń skarżącej*

189 Skarżąca krytykuje zaskarżoną decyzję w zakresie, w jakim pomija całkowicie inne praktyki Caterpillar, które polegają na stosowaniu wobec niej polityki systematycznego wykluczania, ponieważ jest ona jedynym konkurentem dystrybutorów europejskich usytuowanym w Europie. Te praktyki stosowane głównie przez Caterpillar z Bergerat polegają na kontroli jej zaopatrzenia, „wyciekach” z systemu CES, które pozwalają Bergerat na zjednanie jej klientów, obniżeniu „zysku w celu zapisu na dobro konta” Bergerat, które pozwala temu przedsiębiorstwu na poznanie kwoty, na jaką opiewa zakup dokonywany przez nią w Stanach Zjednoczonych poprzez Haladjian na rachunek jej klientów francuskich, na działaniach zmierzających do zdyskredytowania jej działalności i w ogóle działalności odsprzedawców sugerując, że jakość i autentyczność części, które oni sprzedają, nie jest zapewniona.

190 W opinii Sądu te zastrzeżenia, a w szczególności zastrzeżenia dotyczące działań, które można przypisać Bergerat, nie zostały wysunięte przez skarżącą w trakcie postępowania administracyjnego jako twierdzenia dotyczące naruszenia art. 82 WE. Zatem nie można zarzucać, że w zaskarżonej decyzji nie zostały one zbadane pod tym kątem.

4. *Wniosek*

- 191 Z powyższych rozważań wynika, że argumenty wysunięte przez skarżącą, jeśli chodzi o rozumowanie przeprowadzone w zaskarżonej decyzji w odniesieniu do możliwości zastosowania art. 82 WE, nie pozwalają podważyć oceny okoliczności faktycznych i prawnych dokonanej w tym zakresie przez Komisję. W konsekwencji drugi zarzut należy oddalić.

E — W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu wymogów proceduralnych

1. W przedmiocie zastrzeżenia opartego na nierozsądnym czasie trwania postępowania

- 192 Skarżąca twierdzi, że od momentu złożenia skargi do Komisji do momentu wydania decyzji oddalającej postępowanie administracyjne trwało blisko dziesięć lat i utrzymuje, że taki okres czasu nie jest rozsądny. Postępowanie trwało zbyt długo, ponieważ od złożenia skargi do Komisji w październiku 1993 r. do września 2000 r., kiedy służby Komisji poinformowały ją o umorzeniu postępowania, upłynęło siedem lat. Od października 2000 r. skarżąca musiała także podjąć liczne kroki, w tym skargę na bezczynność, w celu wydania pisma na mocy art. 6 i ostatecznej decyzji. Ponadto nierozsądny czas trwania postępowania administracyjnego miał wpływ na zawartość akt sprawy, ponieważ spowodował utratę możliwości zebrania przez skarżącą dodatkowych dowodów dotyczących cen w miarę wdrażania systemu CES.

- 193 Sąd przypomina na wstępie, że w przypadku gdy zaskarżona decyzja jest decyzją oddalającą skargę złożoną do Komisji, ewentualna przewlekłość w rozpatrywaniu tej skargi nie może w zasadzie mieć wpływu na treść ostatecznej decyzji wydanej przez Komisję. Czas rozpatrywania skargi nie może poza wyjątkowymi przypadkami zmieniać istotnych okoliczności, które w zależności od przypadku prowadzą do ustalenia występowania lub braku naruszenia przepisów konkurencji lub które uzasadniają nieprzeprowadzenie postępowania przez Komisję (postanowienie Trybunału z dnia 13 grudnia 2000 r. w sprawie C-39/00 P SGA przeciwko Komisji,

Rec. str. I-11201, pkt 44). Czas rozpatrywania skargi złożonej do Komisji w zasadzie nie przynosi szkody podmiotowi wnoszącemu tę skargę, gdy doszło do jej oddalenia.

194 Ponadto w niniejszym przypadku skarżąca nie udowadnia w odpowiedni sposób, dlaczego czas trwania postępowania administracyjnego mógł mieć wpływ lub mógł zmienić istotne okoliczności uwzględnione w zaskarżonej decyzji.

195 Ponadto należy wskazać, że poszanowanie przez Komisję rozsądnego terminu przy wydawaniu decyzji po zakończeniu postępowania administracyjnego w dziedzinie polityki konkurencji jest stosowaniem zasady dobrej administracji (zob. w dziedzinie oddalenia skarg złożonych do Komisji wyrok Trybunału z dnia 18 marca 1997 r. w sprawie C-282/95 P Guérin automobiles przeciwko Komisji, Rec. str. I-1503, pkt 37 i 38). Kwestię rozsądnego czasu trwania takiego postępowania należy oceniać w zależności od okoliczności właściwych każdej sprawie i w szczególności od jej kontekstu, różnych etapów postępowania, które Komisja musi zachować, złożoności sprawy oraz stawki tej sprawy dla różnych zainteresowanych stron (wyrok Sądu z dnia 22 października 1997 r. w sprawach połączonych T-213/95 i T-18/96 SCK i FNK przeciwko Komisji, Rec. str. II-1739, pkt 57).

196 W niniejszym przypadku czas trwania postępowania wyjaśnia złożoność faktów, które podważają światową i europejską politykę sprzedaży dużego przedsiębiorstwa i konieczność zbadania licznych twierdzeń i dokumentów załączonych przez skarżącą. Jako uzupełnienie skargi złożonej do Komisji w dniu 18 października 1993 r., która została wniesiona w ramach postępowania wszczętego wcześniej przez Komisję w stosunku do Caterpillar w następstwie wysłania pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w dniu 12 maja 1993 r., skarżąca skierowała do Komisji szereg pism w kwietniu i maju 1994 r., w sierpniu 1995 r., w maju i sierpniu 1997 r., w listopadzie i grudniu 1997 r. i w sierpniu 2000 r. w celu poinformowania jej o nowych okolicznościach lub w celu skomentowania stanu postępowania. W następstwie pisma na mocy art. 6 skierowanego do skarżącej w dniu 19 lipca 2001 r. przedstawiła ona obszerne uwagi w dniu 22 października 2001 r., które

musiały zostać zbadane przez Komisję przed wydaniem zaskarżonej decyzji w dniu 1 kwietnia 2003 r.

197 W konsekwencji należy oddalić zastrzeżenie dotyczące przewlekłego postępowania administracyjnego.

2. W przedmiocie zastrzeżeń opartych na braku staranności i bezstronności w badaniu skargi złożonej do Komisji i braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji

198 Skarżąca zarzuca Komisji, że nie dochowała staranności i bezstronności, oddalając skargę bez zbadania nawet sytuacji na rynku właściwym, chociaż dysponowała informacjami na ten temat, to jest tabelą załączoną do skargi złożonej do Komisji, która wskazywała na spadek sprzedaży Haladjian pomiędzy 1989 a 1992 r. i która została uaktualniona w 1999 r., oraz danymi dotyczącymi sprzedanych produktów i cen stosowanych przez różnych dystrybutorów w Europie i w Stanach Zjednoczonych, które zostały podane przez Haladjian lub dystrybutorów. Ponadto skarżąca podnosi, że Komisja musiała wyjaśnić w zaskarżonej decyzji powody oddalenia skargi do niej złożonej, podczas gdy przez siedem lat udzielała jej innych informacji w tym zakresie. W związku z tym skarżąca twierdzi, że Komisja wskazała jej w piśmie z dnia 13 kwietnia 1995 r., że niektóre dokumenty akt miały „szczególnie znaczenie” lub że pismo pana Van Mierta — wówczas członka Komisji do spraw konkurencji — z dnia 15 czerwca 1999 r. sugerowało, że do Caterpillar zostanie skierowane pismo w sprawie przedstawienia zarzutów.

199 Sąd wskazuje, że w uzasadnieniu decyzji, które wydaje w celu zapewnienia stosowania reguł konkurencji, Komisja nie jest zobowiązana ustosunkować się do wszystkich argumentów, które zainteresowani wysuwają na poparcie swojego żądania. Wystarczy, że przedstawi ono fakty i względy prawne mające zasadnicze

znaczenie dla struktury decyzji (wyrok Sądu z dnia 17 lipca 1998 r. w sprawie T-111/96 ITT Promedia przeciwko Komisji, Rec. str. II-2937, pkt 131).

200 W tym względzie jeśli chodzi o twierdzenie, że Komisja nie zbadała sytuacji na rynku właściwym, należy wskazać, że w zaskarżonej decyzji zdefiniowano w pkt 4 rynek właściwy w odniesieniu zarówno do rozpatrywanych produktów, czyli maszyn budowlanych i ich części zamiennych, jak i zasięgu geograficznego tego rynku. Ponadto w zaskarżonej decyzji jasno przedstawiono fakty i względy prawne uzasadniające oddalenie skargi w odniesieniu do twierdzeń dotyczących naruszenia art. 81 WE i 82 WE. Nie można zatem zarzucać Komisji, że nie odniosła się w trakcie postępowania administracyjnego lub w zaskarżonej decyzji do dokumentów, których zasadnicze znaczenie nie zostało udowodnione przez skarżącą.

201 Ponadto należy podkreślić, że w piśmie Komisji z dnia 13 kwietnia 1995 r. jedynie zapytano skarżącą, jakie dokumenty spośród dokumentów zawartych w aktach, które miały szczególną wagę, mogły być poufne względem Caterpillar i które jako takie nie mogły być podane do wiadomości tego przedsiębiorstwa. Także w piśmie z dnia 15 czerwca 1999 r. skierowanego do skarżącej przez członka Komisji — pana Van Mierta — tylko stwierdzono, że „w następstwie niedawnego wyroku w sprawie Javico [jej] służby kończ[ły] postępowanie w celu zasięgnięcia opinii przed wysłaniem nowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów” i że podmiot składający skargę do Komisji musia natomiast przyznać, „że nie [mogła ona] na tym etapie ocenić, jaki będzie wynik tych konsultacji”. Te dokumenty nie pozwalają zatem ustalić, że przez siedem lat Komisja udzielała jej wskazówek pozwalających sądzić, że postanowiła raczej ukarać Caterpillar na mocy art. 81 WE i 82 WE aniżeli oddalić skargę do niej złożoną. Zatem nie musiały one być badane w ramach ostatecznej decyzji.

202 W konsekwencji należy oddalić zarzuty oparte na braku staranności i bezstronności w badaniu skargi złożonej do Komisji i braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

3. *W przedmiocie zastrzeżenia opartego na naruszeniu art. 6 rozporządzenia nr 2842/98*

203 Skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła art. 6 rozporządzenia nr 2842/98, zgodnie z którym, w przypadku gdy Komisja stwierdza, że na podstawie posiadanych przez nią informacji nie ma wystarczających podstaw do uznania wniosku lub do podjęcia działań w sprawie skargi złożonej do Komisji, powiadamia podmiot składający skargę o przyczynach i określa dzień, do którego podmiot składający skargę do Komisji może podać do wiadomości swoje stanowisko na piśmie. W niniejszym przypadku Komisja nie umożliwiła jej przedstawienia ewentualnego stanowiska w zakresie rozważanych przyczyn oddalenia skargi do niej złożonej. Tak też w zaskarżonej decyzji zarzucono skarżącej, że nie przedstawiła szeregu dowodów, w szczególności na okoliczność faktycznego dojścia do skutku zakupu od Maia po Consumer price wyrażonej w dolarach przed dniem 14 lutego 1993 r. lub na okoliczność, że miejscem docelowym zamówień złożonych u Maia była Francja a nie Afryka, nie dając jej możliwości przedstawienia argumentów odnośnie do tych kwestii w uwagach do pisma na mocy art. 6.

204 Jednak Sąd stwierdza, że pismo na mocy art. 6 wskazywało, że po przeanalizowaniu różnych dokumentów otrzymanych w ramach postępowania administracyjnego Komisja doszła do wniosku, że „w tym stanie sprawy[,] posiadane przez nią informacje nie pozwalają na uznanie wniosku lub podjęcie działań w sprawie skargi do niej złożonej”. Jeśli chodzi w szczególności o dokumenty dotyczące Maia, w piśmie na mocy art. 6 wskazano w szczególności, co następuje:

„ICBO i Schmidt otrzymują od Maia części po innych cenach («Consumer price» wyrażona w dolarach lub »taryfa międzynarodowa« wyrażona w dolarach) i najwyraźniej po cenach dużo niższych od cen według taryfy włoskiej, udając, że przeznaczają te części do Stanów Zjednoczonych, do państwa, w którym z powodu niższych cen od cen stosowanych w Europie eksport po obecnej cenie europejskiej nie jest normalnie rentowny. Te części są w rzeczywistości przeznaczone dla Haladjian [...] do jej działalności handlowej w Afryce i we Francji”.

- 205 W odpowiedzi na to rozumowanie Komisja zamierzała podtrzymać, że Haladjian podniosła, bez przedstawienia dowodów w tym zakresie, że miejscem docelowym części zamiennych kupionych za pośrednictwem ICBO i Schmidt była Francja i że Maia nie śmiała otwarcie zaopatrywać Haladjian z uwagi na groźbę Caterpillar zerwania umowy. Skarżąca nie może więc dziwić się, że w zaskarżonej decyzji odpowiedziano na te uwagi, wskazując, że Haladjian nigdy nie dowiodła, że udało jej się skorzystać z taryfy międzynarodowej ze strony Maia oraz że nie dowiodła także, że ostatecznym miejscem docelowym sprzedaży dokonanej za pośrednictwem ICBO i Schmidt była Francja a nie Afryka.
- 206 W konsekwencji należy oddalić zastrzeżenie oparte na naruszeniu art. 6 rozporządzenia nr 2842/98.

4. *W przedmiocie zastrzeżeń opartych na naruszeniu prawa dostępu do akt sprawy*

- 207 Skarżąca przypomina, że w piśmie z dnia 23 października 2001 r. zwróciła się do funkcjonariusza ds. przesłuchań o kopię dwóch dokumentów, o których mowa w piśmie na podstawie art. 6, to jest o informacje dotyczące cen, które zostały podane przez niektórych dystrybutorów europejskich Caterpillar (zob. pismo na mocy art. 6, pkt 5.1) i o dokumenty, będące w posiadaniu Komisji i pochodzące od Leverton [zob. pismo na mocy art. 6, pkt 7.1 lit. d)]. Pismem z dnia 10 grudnia 2001 r. funkcjonariusz ds. przesłuchań z jednej strony odpowiedział, że dane dotyczące cen stosowanych przez Caterpillar wobec jej różnych dystrybutorów są poufne, zaznaczając jednocześnie, że ponieważ rozważane oddalenie skargi złożonej do Komisji nie opierało się na szczególnym poziomie cen, znajomość tych dokumentów nie była konieczna dla podmiotu wnoszącego skargę do Komisji. Funkcjonariusz ds. przesłuchań zazaczył z drugiej strony, że dokument Leverton, który nie został podany do wiadomości, zakazywał jej posługiwania się jej amerykańską spółką zależną w celu zaopatrywania się poza systemem CES. Funkcjonariusz ds. przesłuchań stwierdził na tej podstawie, że ten dokument nie miał znaczenia dla oddalenia skargi złożonej do Komisji.

208 Jednakże skarżąca podnosi, wbrew twierdzeniom funkcjonariusza ds. przesłuchań, że dokument dotyczący sposobu, w jaki Caterpillar stosuje system CES wobec amerykańskiej spółki zależnej dystrybutora europejskiego miał jak najbardziej znaczenie dla rozpatrzenia sprawy w zakresie, w jakim pozwalał zbadać wpływ systemu CES na konkurencję we Wspólnocie. Poza tym skarżąca wskazuje, że w piśmie na mocy art. 6 przedstawiono pewne dane dotyczące cen stosowanych przez Caterpillar wobec jej dystrybutorów, podczas gdy w zaskarżonej decyzji nie ma rozważań na ten temat. Takie informacje mają natomiast znaczenie dla określenia treści polityki cenowej Caterpillar w stosunku do jej dystrybutorów. Dlatego istnieje potrzeba sprawdzenia, czy istnieje korelacja pomiędzy wybranymi upustami, które Bergerat zaproponowała niektórym klientom Haladjian w 1993 r., a cenami stosowanymi w tym okresie przez Caterpillar wobec tego dystrybutora lub, ogólniej, czy ceny stosowane przez Caterpillar wobec jej dystrybutorów odbiegają zasadniczo od cen dystrybutorów amerykańskich, a jeśli tak, to dlaczego.

209 Poza tym skarżąca wskazuje, że zaskarżona decyzja nie uwzględnia faktu, że pracownik Maia przyznał w ramach postępowania administracyjnego, że Caterpillar znieśie jego upusty w przypadku sprzedaży na rzecz Haladjian.

210 Z tych wszystkich powodów skarżąca zwraca się do Sądu o podjęcie wszelkich użytecznych kroków w celu sprawdzenia, że akta Komisji nie zawierają informacji, które nie zostały uwzględnione lub które zostały nieprawidłowo zbadane przez nią, by sprawdzić czy decyzja rzeczywiście opiera się na dokładnych faktach i czy nie zawiera oczywistych błędów w ocenie poza błędami, które przedstawiła skarżąca. Formułując to żądanie, skarżąca jest świadoma tego, że jako podmiot składający skargę do Komisji nie ma tak szerokiego prawa dostępu do akt jak zainteresowane przedsiębiorstwa. Nie domaga się ona także poznania danych objętych tajemnicą handlową. Właśnie z tego powodu sugeruje Sądowi, by przedstawił jej bezpośrednio akta lub przynajmniej każdy dokument, który uzna za stosowny, uwzględniając konieczność rozwiania wszelkich wątpliwości w celu rozstrzygnięcia sporu.

- 211 Sąd wskazuje, że argumenty przedstawione przez skarżącą w ramach zastrzeżenia opartego na naruszeniu prawa dostępu do akt nie podważają w żaden sposób oceny funkcjonariusza ds. przesłuchań, zgodnie z którą treść spornych dokumentów była w stosunku do niej poufna z uwagi na tajemnicę handlową. Nie może być zatem mowy w niniejszym przypadku o naruszeniu prawa dostępu do akt.
- 212 Poza tym krytykując ocenę funkcjonariusza ds. przesłuchań, zgodnie z którą znajomość spornych dokumentów nie była konieczna do zrozumienia powodów oddalenia skargi złożonej przez Haladjian do Komisji, skarżąca wskazuje jedynie w sposób czysto hipotetyczny i prospektywny, jaki interes mogła mieć Komisja w zbadaniu polityki cen Caterpillar wobec jej dystrybutorów. W tym względzie należy przypomnieć, że w następstwie skargi złożonej do Komisji dotyczącej naruszenia art. 81 WE i 82 WE Komisja nie ma obowiązku wszcząć postępowania mającego na celu ustalenie tych naruszeń, ale musi jedynie zbadać uważnie okoliczności faktyczne i prawne przedstawione przez podmiot składający skargę w celu oceny, czy te okoliczności ukazują zachowanie mogące zakłócić konkurencję na wspólnym rynku i wpłynąć na handel pomiędzy państwami członkowskimi (zob. pkt 26–28 powyżej). Nie można zatem zarzucać Komisji, że w zaskarżonej decyzji nie opisała szczegółowo polityki cen Caterpillar w stosunku do jej dystrybutorów, skoro w tej decyzji przedstawiła ona w sposób wymagany prawem, z jakich powodów twierdzenia dotyczące naruszeń art. 81 WE i 82 WE wysunięte przez Haladjian należy odrzucić.
- 213 Zatem Sąd jest zdania, że nie jest konieczne przedsięwzięcie kroków dotyczących środków dowodowych w celu nakazania Komisji, by przedstawiła wszelkie dokumenty potrzebne do rozstrzygnięcia sporu w odpowiedzi na wniosek złożony w tym zakresie przez skarżącą.

- 214 W końcu należy wskazać, że żądając stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji skarżąca nie może nawiązywać po raz pierwszy na etapie postępowania sądowego do faktu, że jej zdaniem w trakcie zebrania w gabinecie członka Komisji — pana Van Mierta — w dniu 29 czerwca 1998 r. jeden z jego uczestników stwierdził, że „podczas kontroli osoba z kierownictwa Maia przyznała [na piśmie], że jeśli Caterpillar wiedziałyby, że dokonuje ona sprzedaży na rzecz Haladjian, upusty [zostałyby] zniesione”. Nawet, jeśli przyjąć, że faktycznie tak było, co nie wynika z akt sprawy, nie wystarczy jedynie zakwestionować zaskarżoną decyzję jako taką, skoro w tej decyzji stwierdzono, że przed lutym 1993 r. Caterpillar zagroziła Maia zakończeniem umowy dystrybucji, jeżeli okazałoby się, że obchodzi ona reguły systemu CES, dokonując sprzedaży międzystrefowej bez poszanowania ustanowionych tam reguł. Komentarz osoby z kierownictwa Maia, który został przedstawiony powyżej, mógłby idealnie mieścić się w ramach groźby Caterpillar zerwania umowy z Maia, jeśli kontynuowałaby ona sprzedaż na rzecz ICBO/Schmidt, o której powiadomiono w anonimowym piśmie z lutego 1990 r.
- 215 W konsekwencji należy oddalić zastrzeżenia oparte na naruszeniu art. 6 rozporządzenia nr 2842/98.
- 216 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić zarzut trzeci w całości.
- 217 Z tych względów skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 218 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę,

a Komisja wniosła o obciążenie skarżącej kosztami postępowania, to należy obciążyć skarżącą jej własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez Komisję i interwenientów.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**

- 2) **Skarżąca pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję i interwenientów.**

García-Valdecasas

Cooke

Trstenjak

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 27 września 2006 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

R. García-Valdecasas

Spis treści

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw skargi	II - 3785
A — Sporne spółki	II - 3785
B — Postępowania administracyjne	II - 3786
1. Postępowanie otwarte przez Komisję przeciwko Caterpillar	II - 3786
2. Postępowanie wszczęte w następstwie skargi złożonej do Komisji przez Haladjian	II - 3786
Postępowanie i żądania stron	II - 3788
Co do prawa	II - 3790
A — Uwagi wstępne dotyczące zakresu zobowiązań, które ciążyą na Komisji podczas rozpatrywania skargi dotyczącej naruszenia art. 81 WE i 82 WE	II - 3790
B — Ogólne przedstawienie „systemu CES”, zastrzeżeń Haladjian i zaskarżonej decyzji	II - 3793
1. Opis systemu CES	II - 3793
2. Przedstawienie zastrzeżeń Haladjian	II - 3796
3. Zaskarżona decyzja i skarga Haladjian	II - 3796
C — W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na występowaniu oczywistych błędów w ocenie faktów i błędów co do prawa w odniesieniu do możliwości zastosowania art. 81 ust. 1 WE	II - 3798
1. W przedmiocie zastrzeżeń dotyczących systemu CES	II - 3799
a) W przedmiocie wpływu ograniczeń sprzedaży międzystrefowej	II - 3799
Argumenty uczestników	II - 3799
Ocena Sądu	II - 3801
b) W przedmiocie zastrzeżenia dotyczącego listy odsprzedawców międzystrefowych	II - 3804
c) W przedmiocie zastrzeżenia dotyczącego kontroli miejsca docelowego sprzedaży międzystrefowych	II - 3805
d) W przedmiocie zastrzeżenia związanego z opóźnieniem w przyznaniu kodów CES	II - 3806

HALADJIAN FRÈRES PRZECIWKO KOMISJI

2.	W przedmiocie zastrzeżeń dotyczących pisma Caterpillar do swoich dystrybutorów z dnia 15 grudnia 1982 r.	II - 3808
3.	W przedmiocie zastrzeżeń w odniesieniu do dokumentów dotyczących Bergerat i ofert złożonych przez Bergerat klientom Haladjian	II - 3810
	a) W przedmiocie zastrzeżenia dotyczącego pisma Caterpillar do Bergerat z dnia 19 lipca 1990 r.	II - 3810
	Zaskarżona decyzja	II - 3810
	Argumenty stron	II - 3811
	Ocena Sądu	II - 3812
	b) W przedmiocie zastrzeżeń dotyczących ofert złożonych przez Bergerat klientom Haladjian	II - 3813
	Zaskarżona decyzja	II - 3813
	Argumenty stron	II - 3814
	Ocena Sądu	II - 3815
4.	W przedmiocie zastrzeżeń w odniesieniu do dokumentów dotyczących Leverton	II - 3818
	a) Zaskarżona decyzja	II - 3818
	b) Argumenty stron	II - 3818
	c) Ocena Sądu	II - 3819
5.	W przedmiocie zastrzeżeń w odniesieniu do dokumentów dotyczących Maia	II - 3820
	a) W przedmiocie dokumentów dotyczących sieci Maia/ICBO/Schmidt	II - 3820
	Zaskarżona decyzja [pkt 6.3 i pkt 7.1, lit. c)]	II - 3820
	Argumenty stron	II - 3822
	Ocena Sądu	II - 3825
	b) W przedmiocie dokumentów dotyczących zamówienia z dnia 24 lutego 1993 r.	II - 3828
	Zaskarżona decyzja	II - 3828
	Argumenty stron	II - 3831
	Ocena Sądu	II - 3835
		II - 3859

6. Wniosek	II - 3839
D — W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego rozumowania przeprowadzonego w zaskarżonej decyzji w odniesieniu do możliwości zastosowania art. 82 WE	II - 3840
1. W przedmiocie skargi złożonej do Komisji	II - 3840
2. W przedmiocie twierdzeń przedstawionych w podsumowującym piśmie z dnia 11 sierpnia 2000 r.	II - 3841
a) W przedmiocie narzucenia niesłuszných cen transakcji	II - 3841
b) W przedmiocie ograniczenia rynków ze szkodą dla konsumentów	II - 3844
c) W przedmiocie stosowania wobec partnerów handlowych nierównych warunków do świadczeń równoważnych	II - 3846
3. W przedmiocie innych zastrzeżeń skarżącej	II - 3847
4. Wniosek	II - 3848
E — W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu wymogów proceduralnych	II - 3848
1. W przedmiocie zastrzeżenia opartego na nierozsądnym czasie trwania postępowania	II - 3848
2. W przedmiocie zastrzeżeń opartych na braku staranności i bezstronności w badaniu skargi złożonej do Komisji i braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji	II - 3850
3. W przedmiocie zastrzeżenia opartego na naruszeniu art. 6 rozporządzenia nr 2842/98	II - 3852
4. W przedmiocie zastrzeżeń opartych na naruszeniu prawa dostępu do akt sprawy	II - 3853
W przedmiocie kosztów	II - 3856